

tárházmagazin

az amerikai **enrichment journal**
magyar nyelvű elektronikus kiadása

31

Tedd az imádságot az **ELSŐ** helyre!

Mark Batterson Élj igazán! A személyes életünkre szóló látás 2

Marc Turnace A Miatyánk 8

George O. Wood Hogyan imádkozzunk jobban? 20

Doug Oss Beszélgetés Istennel 27

James T. Bradford Ne engedj minket kísértésbe! 33

Joseph L. Castleberry A forgatókönyvön túl 39

George Paul Wood Oda fel, ide le, a mi és az én 45

Élj igazán!

A személyes életünkre szóló látás kialakítása és fenntartása

Öt alapelv, melyek segítenek felfedezni és meghatározni a látást, amely a személyes életedre szól

Írta: Mark Batterson

Egy átlagos vasárnapi iskolai órán voltunk. Nem emlékszem már, ki tanított, vagy hogy pontosan mit. Mégis, elérkezett számomra egy meghatározó pillanat: kimondtam valamit, amelyből kialakult személyes életem látása. A mondat talán túl egyszerűnek tűnhet, de ténylegesen definiálja azt, aki vagyok, és amit teszek. Nem hallottam akkor semmilyen angyali kórust nagy Hallelujákkal, de tudtam, felfedeztem életem értelmét. Ezt mondtam akkor: „Az én életcélom az, hogy segítsek másoknak, hogy kihozhassák magukból az Isten-adta lehetőségeik maximumát.”

Ez a mondat magában foglalja látásomat férji, apai, pásztori és írói mivoltomra nézve egyaránt. Az Isten adta potenciál az Ő ajándéka számunkra. Amit pedig mi kezdünk vele, az a mi ajándékunk Istennek. Semmi más nem tölt föl engem akkora energiával, mint az, ha másokat segíthetek abban, hogy jól gazdálkodjanak Isten-adta lehetőségeikkel.

Van látásod a saját életedre nézve?

Nem csak a gyülekezetre nézve, melyet pásztorolsz, vagy a felekezeti közti szolgálatra tekintve, melyben szolgálsz. Van látásod a házasságodra nézve? A családjadra? Tudod, ki is vagy valójában, és mik a motivációid? Mi vegeztél korán és mi tart ébren késő estig?

Egyik nap a nyolcéves fiam, Josiah, felfedte nekünk az életére szóló látását. Ezt mondta: „Miután lediplomázok, három évig költő akarok lenni, aztán kipróbálom magam a Megasztárban, majd elmegyek profi focistának.” Ezzel csak úgy a semmiből rukkolt elő. De ki tudja? Mi van, ha ez lesz Isten akarata az ő életére nézve? Amikor fiatalok vagyunk, megszületik bennünk egy elképzelés az életünket

illetően, és ez ki is bontakozik, ahogyan idősödünk. Látásunk több szerkesztésen és kiigazításon keresztül is alakul. Emellett, van egy fajta kiselejtezési folyamat is, melyen át kell esnie. Sokszor meg kell tennünk olyan dolgokat, melyek nem tetszenek nekünk, és fel kell fedoznünk, mit szeretünk igazán. Rá kell jönnöd, mi az, ami, és aki te nem vagy, még hozzá azért, hogy letisztulhasson, ki vagy valójában. Ez mind pedig beletartozik a személyes életünkre szóló látás kialakításának és fenntartásának folyamatába.

LÉGY ÖNMAGAD!

Amikor elkezdtem pásztorolni a National Community Church gyülekezetet, azon igyekeztem serényen, hogy igazi pásztor legyek. Most, 14 évvel később a célom az, hogy önmagam legyek. A szolgálat egyik legnagyobb veszélye az, hogy saját identitásodat kívül találod azon, amit vezetned kell. Ilyenkor a szolgálatod lesz az identitásod – és pontosan ez az, amiben én is benne voltam néhány évvel ezelőtt. A gyülekezetem teljesen felemésztette az életem. És hogy őszinte legyek, úgy tűnt, hogy ez így van jól és rendjén. Aztán egyszer csak kaptam egy kijelentést.

Egyik hétvégén kibújtam a gyülekezetbe menés alól, és ez megváltoztatta azt, ahogyan látom magamat, az életemet, valamint a National Community Church gyülekezetet. A síszezon utolsó hétvégéje volt ez, és fiammal meg akartuk tanulni, hogyan kell snowboardozni. Életem legfélelmetlenebb napjai voltak. Egy pillanat különösen megdermedt az elmémbe – de szó szerint. A síliften ültünk a fiammal, és a hegy tetejére tartottunk, amikor egy óriási hófúvást kaptunk szembe. Ekkor, meghallottam a Szentlélek csendes hangját. Abban a pillanatban, ott a sílift ülésén megértettem, hogy az életem teljességgel a gyülekezet körül forgott már jó egy évtizede. Egy bizonyos szinten, amikor gyülekezetet plántálsz, bele kell öntened a szívedet és a lelkedet. Az áldozat része a folyamatnak. De arra a kellett rájönnöm, hogy a gyülekezeten kívül nem is volt életem. Olyan volt, mintha a Szentlélek azt mondta volna nekem: „Élj már egy kicsit!”

Attól tartok, hogyha teljesen őszinték akarunk lenni, sok pásztor mondhatja el magáról, hogy nincs élete a gyülekezeten kívül – nincsenek hobbijai, kapcsolatai, érdeklődési köre, nincsenek más céljai, nincs mozgástere. Aztán csodálkozunk, ha beleununk a szolgálatba, vagy ha unalmasak kezdenek lenni a prédikációink. Mi a megoldás? Tanulj meg élni. Vagy, inkább: találd meg a látást személyes életedre nézve.

Hadd osszak meg veled most öt alapelvet, melyek segítenek felfedezni és meghatározni a látást, mely személyes életedre szól.

HAGYJ MARGÓT!

Egész életemben küszködtem a munkamániával. Az oka ennek részben abban az egyszerű tényben rejlik, hogy szeretem, amit csinálok. Viszont, ha nem vigyázunk, a munkánk válhat otthonná, az otthonunk pedig munkahelyünké. Nem arról van szó, hogy elhagytam a családomat. Igazából, van egy mondás nálunk a NCC-ben,

melyet begyakoroltattam a személyzettel: „Legyen a családot az első.” Abban viszont nem vagyok biztos, hogy én magam élen jártam volna ennek megvalósításában. Meg kellett hoznom néhány döntést azért, hogy életem lapjain maradjon hely a margónak is.

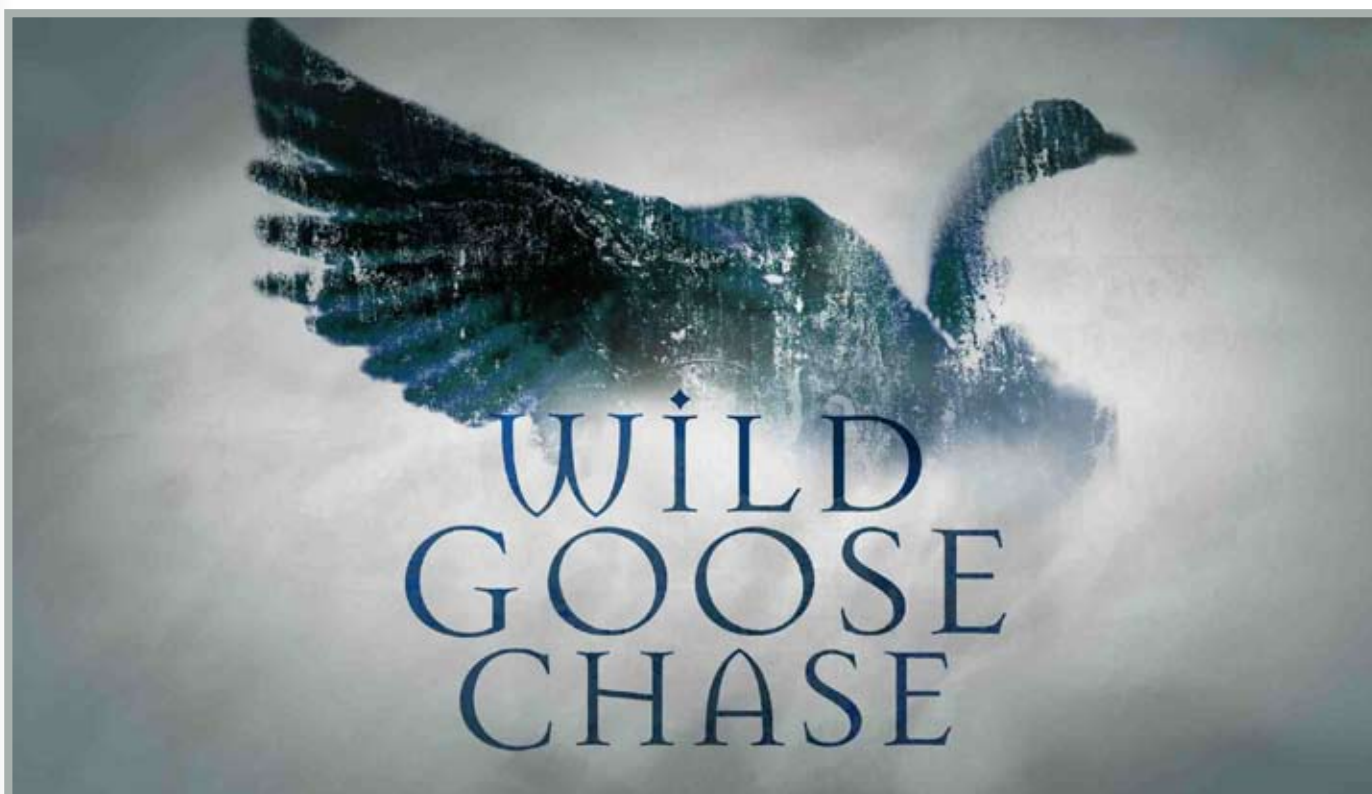
Először is, a gyülekezet egy estét kap hetente tőlem. Miért? Mert a családomnak elsőbbséget kell élveznie. Segítenem kell a gyerekeimnek a házi feladatban. Edzőként ott kell lennem a sportcsapataiknál. Tanítványoznom kell őket egyesével. E fentiekért pedig nem kérek elnézést senkitől.

A második: megpróbálom felhasználni az összes lehetséges szabadnapomat. Tartozok vele a családom felé és a gyülekezetem felé is. Emellett, őszintén vallom, hogy sokkal termékenyebb leszek, ha kevesebb munkanapot dolgozok le. Tanításaimat 36 hétvégére vettem vissza, miközben egy tanítói csapatot alakítottam ki magam körül.

Harmadszor, úgy döntöttem, hogy határt húzok az utazással töltött napoknak. Harminccal kezdtem, de még mindig soknak bizonyult, így huszonöt napra csökkentettem. Az adminisztrátorunkat kértem meg, hogy rendszeresen számoltasson el engem ezzel.

Ezek a margók segítségemre vannak, hogy a gyülekezeten kívül is lehessen életem. Lehetővé teszik, hogy a gyülekezet falain kívül is kialakítsak emberi kapcsolatokat, hogy foglalkozzak érdeklődési köreimmel, melyeken keresztül érdekesebbek lehetnek prédikációim, valamint azt is, hogy pusztán kedvtelésből is olvashassak.

A margók megadják számunkra azt a teret, melyre szükségünk van ahhoz, hogy mint személyek is növekedhessünk, ne csak mint vezetők.

VÁLTOZTASD MEG A RUTINT!

Van egy formula, melyet leírtam az egyik könyvemben (Wild Goose Chase – Vadliba vasászat – a ford.): „ütemváltás + helyváltogatás = megváltozott perspektíva. Jó dolog a rutin. Mindannyian naponta zuhanyozunk, és használunk dezodort is. Barátaidra és családodra nézve: kérlek, ne változtass ezen a szokásodon. A rutin a szellemi növekedés kulcsa. Ezek a szellemi fegyelem részei. Amint viszont a rutin szokássá válik, meg kell változtatni.

Amikor szellemi mélyrepülést élek át, megpróbálom összekeverni a mindennapi rutinomat. Néha ehhez elég, ha pl. egy másik Bibliafordítást kezdek el olvasni. Máskor, egy személyes elvonulásra, vagy 40-napos böjtre van szükség. Meg kell találnod a módját annak, hogy friss maradhass szellemileg. Mindig vissza kell találnunk eredeti elhívásunkhoz.

A vezetés egyik nagy veszélye az, amikor „a szolgálatot többé már nem elképzelések alapján végezzük, hanem emlékekre hagyatkozunk.” Amikor megtanuljuk, hogyan kell, és elfelejtjük a miért-et. Amikor többé már nem a jövő létrehozásán fáradozunk, hanem folyton csak a múltat ismétljük. Ez pedig egy vezető számára a véget jelenti.

Az egyik dolog, mely segített nekünk a NCC-ben, az a gyülekezet egyik alap értéke: Minden egy kísérlet. Minden, amit csak teszünk, őszintén kísérletként szemlélünk. Ha nem működik, leállunk vele. Ez pedig leveszi vállunkról a nyomást. Emellett, ez óriási mozgásteret nyújthat számodra, a vezetőnek. Ha vannak, akik nem értenek egyet a látással, emlékeztetheted őket arra, hogy „ez csak egy kísérlet.” Nagyon sok befuccsolt kísérleten vagyunk túl – olyan dolgok, amelyekkel soha többé nem fogunk próbálkozni. Mégsem félünk a hibázás lehetőségétől. Inkább attól félünk, hogy nem fogunk elkövetni hibákat – mivel az azt jelenti, hogy nem kísérletezünk eléggé új dolgokkal.

IMÁDKOZZ, IMÁDKOZZ, IMÁDKOZZ!

Az imádság az álmodozás egy formája.

Semmitől nem lesz olyan kalandos az életed, mint az imádságtól. Ha erősíted az imádság rutinját, az megvéd attól, hogy az egész életed rutinná váljon. Az imádság az, ahol isteni ötleteket kapok – és inkább akarok egy isteni ötletet, mint ezer pusztán jó ötletet. Az imádság során táplálom magamban a sors érzetét. Ez az, ahol felismerem a Szentlélek jelzéseit. A személyre szóló látás fenntartásához pedig kulcs fontosságú, hogy ezeknek a jelzéseknek engedelmesskedjünk.

A kelta keresztények adtak egy nevet a Szentléleknek, melyet borzasztóan izgalmasnak találok: an Geadh-Glas vagyis magyarul „vadliba”. Tetszik az egész hasonlat, illetve a magyarázat. A név ugyanis a Szentlélek rejtélyes természetére utal. Hasonlóan a vadlibához, az Isten Lelkét sem lehet nyomon követni, vagy meg-

szelídíteni. Egy fajta veszély-érzet, valamint a kiszámíthatatlanság légköre veszi körül. Míg ez az elnevezés első hallásra kissé szentségtörőnek hangzik, egyszerűen nem találok jobb definíciót: a Szentlélek vezetését követni egy életen keresztül tényleg olyan, mint vadlibára vadászni.

A kelta keresztények foglalkoztak valamivel, amit az intézményesített Kereszténység kihagyott. Azon tűnődök, vajon nem vágtuk-e vissza a Vadliba szárnyait, és elégedtünk-e meg valami sokkal, de sokkal kevesebbel ahhoz képest a szellemi kalandhoz képest, melyet Isten eredetileg eltervezett a számunkra. Ha a Vadliba nyomába szegődsz, Ő olyan helyekre fog elvezetni, amilyenekre sosem gondoltál volna, és olyan ösvényeken fog vezetni, melyek létezéséről nem is tudtál. Jézus ezt mondta: „A szél arra fúj, amerre akar; hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jön, és hova megy: így van mindenki, aki a Lélektől született.” (János 3:8)

Amire utalok itt: Az imádságot nem helyettesítheted semmivel. Semmi nem fog olyan kalandot hozni az életedbe, mint az imádság. Minél többet imádkozol, annál nagyobbra fog nőni a látásod.

TÚZZ KI ÉLETCÉLOKAT!

Nemrég egy hét alatt három életcél alakítottam ki. Fiammal körbetúráztunk a Grand Canyon szegélyén. Ezek után felültünk egy helikopterre és felmentünk a kanyon fölé.

Több volt ez, mint egy vakáció. Egy fajta szellemi zárandoklatnak felelt meg. Tizenkettedik születésnapján aláírt egy tanítványsági szövetséget, mely három próbát tartalmazott: szellemi, intellektuális, valamint fizikai próbákat. Ez az utazás volt a jutalom azért, amiért elérte azt a három célt, melyben előzetesen megegyeztünk.

Tudod, miért nem kapjuk meg legtöbben, amit akarunk az életben? Mert nem tudjuk, mit is akarunk valójában. Azokat a célokat pedig, amelyeket nem állítod föl, sosem fogod elérni. Viszont, ha fenn akarod tartani az életedre szóló látást, ahhoz szükséges, hogy legyenek életcéljaid. Kérlek, térj vissza erre az utolsó pontomra, és lehetőleg úgy, hogy imádságba foglalod. Ugyanis, ha céljaid önző tervek csupán, a legjobb, ha nem is valósulnak meg. Ha viszont imádságba foglalod életcéljaidat, azok a hit megnyilvánulásává válnak. „A hit pedig a remélt dolgokban való bizalom.” (Zsid. 11:1)

Ha a kezdetekhez segítségre van szükséged, van egy ingyenesen letölthető kiadványom: 10 Steps To Setting Life Goals címmel (10 lépés az életcélok felállításához), amelyet a www.chasethegoose.com címen érhetsz el. Vannak céljaim a családom számára, a személyes befolyással kapcsolatosan, vannak céljaim a fizikumomra nézve, és úti céljaim is vannak. Ennek oka: Mindegyikük szellemi cél. Remélem, hogy mindegyik céloommal jól sáfárokodom. Ezen túl, mindegyik célkitűzésnek át kell esnie a „lakmusz” teszten: Tudom Istent dicsőíteni vele?

Nem minden ember rendelkezik célkitűző személyiséggel. Mégis, ha nincsenek céljaink, melyeket el akarunk érni, meg fogunk elégedni a mindennapi rutinnal. Ekkor, az élet olyanná válik, mintha legalábbis a célja nem lenne más, mint biztonsággal elérni a halált. Isten arra hívott el, hogy támadó állásba helyezkedj az ételleddel szemben, és ez az, amelyet a célkitűzések is tesznek: megváltoztatnak téged, mintha támadó játékos lennél.

LÉGY MINDIG ÉHES, MARADJ BOLOND!

Ha választanom kéne egy nagy tudású ember és egy olyan közt, aki óriási tudásszomjjal rendelkezik, én azt választanám, aki állandóan valami újat akar tanulni. Idővel, mindannyian veszítünk szent étvágyunkból – az étvágyból, mely az életre irányul; az étvágyból, mely a kalandra, a természetfelettire, az Isten Szavára irányul. Ha életre szóló látást szeretnél, ápolnod kell magadban a szent étvágyat az Isten dolgaira. Olyan ízük van, amelyet már előtte megízleltél.

A látás megtartásához éhesnek kell maradnunk. Ez azt is jelenti, hogy bolondoknak kell maradnunk. Biztos vagyok benne, hogy Noé is bolondnak érezte magát, miközben a bárkát építette. Dávid is hasonlóan érezhetett, mikor a hatalmas Góliáttal szemben kiállt. Az izraeliták sem érezhettek másként, mikor Jerikó falai körül meneteltek. A napkeleti bölcsek is bolondnak érezhették magukat, amikor egy csillagot követtek. Péter is így érezte magát, amikor kilépett a tenger hullámaira a halászhajóból. A hit viszont azt jelenti, hogy hajlandóak vagyunk arra, hogy bolondnak nézzenek. Ennek eredménye pedig mindig magáért beszél: Noé túlélte az Özönvizet. Dávid legyőzte Góliátot. Izrael bevette Jerikó városát. A bölcsek megtalálták a Messiást. Péter a vízen járt. Jézus pedig, feltámadt a halálból. Ha nem vagy hajlandó arra, hogy bolondnak nézzenek, akkor bolond vagy.

Nemrég rátaláltam egy tanévzáró beszédre, melyet Steve Jobs mondott el a Stanford-i egyetemen 2005. június 12-én. Az egész eset azért ironikus, mert Jobs sosem végzett el semmilyen főiskolát. Tetszik a befejező gondolata, mely egyfajta kihívás elé állít: „Amikor fiatal voltam, volt egy lenyűgöző kiadvány, a címe: The

Whole Earth Catalog („A teljes föld katalógusa” – a ford), mely az én nemzedékem egyik „bibliája” volt. Stewart Brand hozta létre, aki itt lakik, nem messze, Menlo Parkban. A kiadványhoz a szerző egyfajta költői ízt is adott. Mindez a hatvanas évek vége felé volt, jóval a PC-k, a számítógépes kiadványok létrejötte előtt. Írógépekkel, ollókkal és Polaroid fényképezőkkel készült! Olyan volt, mintha a Google-t papírkötésű könyvbe kötötték volna – 35 évvel azelőtt, hogy a Google megjelent. Jellegét tekintve idealisztikus volt, tele jó kis eszközökkel és nagyszerű fogalmakkal. Stewart és csapata megjelentettek több kiadást a könyvből, aztán, mikor már bejárta a neki szánt utat, kiadtak belőle egy végső példányt. Ez a hetvenes évek közepén történt, amikor annyi idős voltam, mint ti most. Az említett könyv utolsó kiadásának hátsó borítóján egy fénykép állt. Egy kora hajnali országutat ábrázolt – olyat, amelyet ti is láthattok, ha felvállaljátok a stoppolás mögött rejlő kalandot. A kép alatt következő szöveg állt: 'Légy mindig éhes. Maradj bolond.' Ez volt a szerzők búcsúüzenete, miután kivonultak a köztudatból. Légy mindig éhes. Maradj bolond. Ez az, amit mindig is szerettem volna magamnak. Most pedig, ahogyan itt ültök a diplomával a kezetekben, és egy új élet vár rátok: ez az, amit kívánok nektek is.”

Szeretnéd, ha életcélod megmaradna?
Légy mindig éhes! Maradj bolond!

Mark Batterson vezető pásztor a National Community Church gyülekezetnél, Washington D.C.-ben, valamint a „A Lion in a Pit on a Snowy Day” és a „Wild Goose Chase” (Egy oroszlán a gödörben egy havas napon és a Vadkacsa-vadászat című könyv szerzője.)

A miatyánk

Jézus minta-imádságának lényege
az 1. századi judaizmus kontextusából vizsgálva

Írta: Marc Turnace

Azok a modern kori olvasók, akik értik és ismerik a Miatyánk nyelvészeti és kulturális szöveggörnyezetét, egy új, mélyebb ismeretet nyernek Jézusról, az Ő hitéről és mindarról, amit az Ő követőitől vár.

Jézust formálta és meg is határozta saját korának világa. Első századi Zsidó1 volt, és mint olyan, üzenete és hite az 1. századi judaizmus termőtalajából nőtt ki. Amikor Jézus imádkozni tanította tanítványait (Máté 6:9-13, Lukács 11:2-4), azt a korának megfelelő zsidó imádság kontextusában tette, úgy, hogy az imádsággal együtt kommunikálta gondolatait Istenről és az emberiségről egyaránt. Habár a keresztények az Egyház2 kezdetei óta imádkozták a „Miatyánkot”, kevesen viz-

sgálták csak meg az első századi judaizmus kulturális, történelmi és nyelvészeti szemszögeiből is. A Miatyánk különböző keresztény értelmezéseinek hangjai közül gyakran figyelmen kívül hagyjuk a Názáreti Jézus hangját.

Ahhoz, hogy Jézus egyszerű szavainak komplexitását megértsük, nem feltétlenül szellemi látásra vagy kinyilatkoztatott bölcsességre van szükség. Sokkal fontosabb inkább, hogy nyelvészeti és kulturális összefüggéseiben vizsgáljuk. Ezekon keresztül nagyobb belátást nyerünk Jézus hitébe, Isten-szemléletébe valamint tanításába arról, hogyan közelítsük meg Istent.

A jelen esszé célja az, hogy Jézus szócsöve legyen, és lehetővé tegye az olvasó számára, hogy Jézus lábai elé ülve tanítást kapjon Tőle azáltal, hogy a Miatyánk eredeti értelmébe és a mögötte húzódó mélységes teológiába betekintést nyer. Talán, ha belépünk az Ő világába és ott meghalljuk az Ő hangját, azzal lehetővé tesszük számára, hogy belépjen a miénkbe, és még jobban kommunikálhassa nekünk szóló üzenetét.

AZ ŐSI JUDAIZMUS IMÁDSÁGA

A zsidó nép babilóniai fogságából való visszatérést követően (Kr.e. 6. század), a nyilvános liturgia-gyakorlatok – melybe beletartozott az imádság és a Tórából való olvasás – egyre prominensebbé vált, és a Zsidó nép vallásos érzéseit voltak hívatottak mélyíteni. A Tóra-olvasás és imádkozás egyre nagyobb vallási jelentőségére való reakcióként, a Második Templom időszakában, a zsidó nép létrehozta a zsinagógát.³ Habár a zsi-

nagógák pontos eredetéről nem tudunk, az bizonyos, hogy már a Kr.e. 3. században léteztek szerte a zsidó közösségekben.

A Greco-román időszak különböző zsidó irodalma (pl. a Holt-tengeri tekercsek és a rabbinikus irodalom) arra utalnak, hogy az előre megírt imádságok a zsidó közösségek illetve egyének vallási kifejezőmódjának fontos részeivé váltak. Az előre megírt imádságok elszaporodtával a kor bölcsei egyre többször figyelmeztettek arra, hogy az imádság ez által „bevett” gyakorlattá válhat. A bölcsek nem akarták, hogy a liturgia mechanikussá és gépiessé tegye az imádságot, és így elveszítse a benne rejlő áhítatot. Egészen idáig, a bölcsek egyfolytában a szív szándékának

kimutatását hangsúlyozták – mind a nyilvánosság előtt, mind a személyes imádságban. (Lukács 18:9-14).

Az egyik legkiemelkedőbb előre megírt imádság, mely a Greco-román időszakra datálható vissza, a Shemoneh Esreh („a Tizennyolc [áldás]”) ma is szerepel a zsidó közösségek imádságai közt⁴, címe pedig az imában⁵ szereplő áldásokra utal. Ez az imádság már Kr.u. 90-100 tájékán felvette mai formáját, több része pedig még a Krisztus előtti első-második századból való. Rabban Gamaliel (kb. Kr.u. 90-100) így vélekedett: „A Tizennyolcat [áldást] minden nap el kell mondani.”⁶ Ezzel szemben, a bölcsek felismerték, hogy az élet néha úgy hozza, hogy az ember nem tudja végig mondani a teljes „Tizennyolc áldást”, ezért rövidített imádságokat javasoltak, melyeket végig imádkozva az emberek eleget tehettek kötelezettségeiknek.

Rabbi Eliezer, aki Jézus fiatal kortársa volt, megírt egy rövidített imádságot, mellyel a kor embere eleget tehetett kötelezettségeinek, és ismételten elmondhatta az 'Amidah-ot: „Legyen meg a Te akaratod a mennyekben, és adj békességet azoknak, akik félnek Téged idelent, és tedd azt, ami jó a Te szemedben. Áldott légy Te, Ó Urunk, aki imákat válaszolsz meg.”⁷ Nagyon szembeötlő, mennyire hasonlít ez az imádság arra, amelyet Jézus tanított tanítványaink. Ez a hasonlóság, a többivel együtt, melyeket lejjebb taglalunk – és a tény, hogy a bölcsek a legtöbb helyen és esetben olyan rövidített imádságokat ajánlottak tanítványaiknak, melyekkel letudhatták az 'Amidah-mondási kötelezettséget – arra utalnak, hogy a Miatyánkkal Jézus a nagy Zsidó imádság (melyet Ő és tanítványai is jól ismertek) saját maga által készített, rövidített imádságát adta tanítványainak.

MI ATYÁNK A MENNYEKBEN

A „Miatyánk” így kezdődik: „Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy” (Máté 6:19),⁸ mely egy gyakori megszólítás Isten felé az ősi zsidó imádságokban. Az Ószövetségben a próféták és költők több ízben használták az atya-képet, utalva Istenre.⁹ Azzal, hogy Istent „Atyának” jelölik meg a Biblia szerzői, arra a tényre hívják föl a figyelmet, hogy Isten teremtményei vagyunk, és mint gyermekeinek, az a felelősségünk, hogy engedelmeskedjünk neki és kövessük Őt az Ő útjain. (5Móz. 32:6; Mal. 1:6)

Jézus arra használta a „Mi Atyánk” kifejezést, hogy ezzel közölje: Isten minden ember Atyja – igazé és nem igazé egyaránt: „Én pedig azt mondom nektek: Szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok azokért, akik üldöznek titeket, hogy legyetek mennyei Atyátoknak fiai, aki felhossa napját gonoszokra és jókra, és esőt ad igazaknak és hamisaknak.¹⁰ [kiemelés hozzáadva]

Jézus szavai szerint, nincs olyan személy vagy csoport, mely kizárólagos jogokkal mehetne Isten elé; mindenki az Ő gyermeke. Jézus világnézete megegyezett a bölcsekével. Jézus és a bölcsek szerint, Isten, mint egy jóságos Atya, akkor is gondot visel gyermekeiről, ha azok azt nem érdemlik meg. (Máté 6:25-34; 7:7-11; Lukács 11:9-13; 12:22-32). Emellett viszont, fegyelmezi is őket szeretetével és irgalmával (Péld. 3:11-12; Zsid. 12:5-11).

LEGYEN MEGSZENTELVE A TE NEVED!

A megszólítás „Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy” – után, Jézus elmondja az imádság első áldását: „szenteltessék meg a te neved” (Máté 6:9). Ezen első áldás gyakori értelmezése a Miatyánkból nem teljesen az, amire Jézus eredetileg gondolt. Ez ugyanis nem a dicséret és magasztalás kijelentése volt. Az evangéliumok görög nyelvezetére lefordított héber kifejezés sokkal inkább felel meg ennek: „legyen megszentelve a te neved.”

Ezékiel szerint, Isten az Ő tettein keresztül szenteli meg az Ő nevét. Az Ószövetség, valamint az ősi zsidó irodalom esetében is az látható, hogy Isten nevét Isten népe szenteli meg, azon keresztül, ahogyan cselekednek. Amikor csak engedelmeskedtek Isten parancsainak, azzal megszentelték az Ő nevét. Ennek ellentettje az, amikor Isten nevét megszenstelenítjük engedetlenségünkkel (3Móz. 20:12).

Későbbi zsidó bölcsek megtiltottak minden olyan gazdasági tevékenységet a pogányokkal, melyek nem voltak etikusak, nehogy „a mennyei név káromolva legyen a nemzetek közt” ugyanis az Ő gyermekei az Isten nevét hívták segítségül cselekedeteik során. Ugyanígy, Pál is a Róma 2:21-24-ben arra hívja a zsidókat, hogy éljenek szent életet a pogányok közt, nehogy miattuk káromolják a zsidók Isten nevét – ahogyan ez az Ezékiel 36:23-ban is történt. Isten neve megszentelődik vagy általa, amit Ő tesz, vagy az által, ahogyan mi cselekszünk. Következésképpen, a mi engedetlenségünk káromlás az Ő nevére nézve, kiváltképp azon a területen, ahogyan másokhoz viszonyulunk.

A zsidók szenvedése, mely Jézus idejéhez elvezetett – és sokak számára utána is megmaradt – nagyrészt annak köszönhető, hogy elkötelezetten engedelmeskedni akartak Isten parancsolatainak. Ennek eredményeként, a „szenteltessék meg a te neved” kifejezés gyakorlatilag a mártíromság eufemisztikus kifejezésévé

vált: ugyanis az Isten parancsolatai felé való önfeláldozásért és áhítatért haltak „mártír”halált.

Előzőleg arról beszéltünk, hogy a Miatyánk egy rövidített imádság volt, melyet Jézus tanított – csak úgy, mint más zsidó bölcs is – mellyel az egyén eleget tehetett az 'Amidah imádsági kötelezettségeinek. Az 'Amidah harmadik áldásmondása, mely Kedusahként (megszentel(őd)és) ismeretes, párhuzamba állítható a Miatyánk első áldásmondásaival: „Szentelhessük meg a Te nevedet ebben a világban, ahogyan azt a mennyekben is megszentelik” – „szenteltessék meg a te neved. ... Akaratod legyen meg a földön úgy, mint a mennyben”. Amint azt látni is fogjuk, a Miatyánk első három áldásmondása – „szenteltessék meg a te neved”, „jöjjön el a te országod”, és „legyen meg a te akaratod” – gyakorlatilag ugyanannak a dolognak a variációi. Jézus úgy kezdte el imádságát, hogy áldást mondott Istenre, és arra kérte Őt, szentelje meg saját nevét az által, hogy az Ő tanítványai tökéletes engedelmességgel élnek e világban, ugyanúgy, ahogyan a mennyei seregek is engedelmességén át is megszentelődik – mivel akárhol is cselekszik az Ő akaratát, akár a földön, akár a mennyekben, ott az Ő neve megszentelődik.

JÖJJÖN EL A TE ORSZÁGOD!

Jézus minden más kifejezésnél többet használja a „Mennyek országát” az evangéliumokban, mégis, történelmi értelemben ez a kereszténység egyik legfélreértettebb kifejezése. Hagyományosan, a teológusok és tudósok a „mennyeknek országa” kifejezést, vagy 1) eszkatológikus (az idők végével kapcsolatos) és/vagy

apokaliptikus értelemben definiálták, vagy 2) úgy, mint Jézus vágyát arra nézve, hogy egy messiási királyságot alapíthasson a földön – mely reménységet a Kereszt tragédiája ketté is tört.

A „mennyegek országa” kifejezést kizárólag a rabbinikus irodalomban használták az evangéliumokon kívül; semmilyen más zsidó irodalomban nem szerepel, beleértve az apokaliptikus vagy eszkatológikus időkre vonatkozó irodalmat is.¹¹ Bizonyos tanítók félrevezették a keresztényeket e kifejezés értelmezését illetően, ez pedig a nyelvezetnek köszönhető. Először is, a „menny” szó nem egy helyre utal. Sokkal inkább arról van szó, hogy a hellenisztikus és római időszakokban (Kr.e. 3. század – Kr.u. 3. század), a zsidók kerülték Isten nevének, illetve magának a Szent Névnek a kimondását. Körülírással beszéltek Istenről, mint pl. „a dicsőséges”, „a mindenütt jelen lévő”, a „hely” vagy „menny”. Így, a „mennyegek országa” nem különbözik „Isten országától” (ahogyan az a Lukács evangéliumában is szerepel).

Másodszor, a királyság szó magába foglalja egy fizikálisan realizálható hely meglétét. A héberben, viszont, a „királyság” egy igenévszó, és ezért pontosabb, ha „uralkodásnak” vagy „uralomnak” fordítjuk, vagyis „az Isten uralmának”. A Mi-atyánkban a „jöjjön el a te országod” kifejezés utalhat Isten jövőbeli királyságának „eljövetelére”, az evangélium görög nyelve mögötti héber kifejezés viszont a „királlyá tételnek” vagy a „királynak kinevezésnek” felel meg. E módon, Jézus áldásmondása a Kaddish zsidó imára hasonlít: „Királysága legyen uralmon.”¹² A frázis „Jöjjön el a te országod” leginkább a következőként volna helyes az eredeti szöveg szerint: „Folytasd uralmad kiépítését.”

A bölcsek körében a „menny királysága” kifejezés annak a jövőbeli időszaknak az eljövetelét sürgette, amikor Isten nyilvánvalóvá teszi hatalmát a világ összes lakója számára. Akkorra Isten leveszi Izraelről az idegen uralom igáját. Néhányan azt is várták, hogy a „menny királyságának” kijelentése fogja majd jelezni a Sátán és hatalmának vereségét.¹³ Jelenleg, azok, akik engedelmeskednek Isten parancsolatainak, elismerik azt, hogy Neki joga van kiterjeszteni fölöttük hatalmát, és így valósul meg a „menny királysága”.

A bölcsek összekapcsolták a mennyegek királyságának megvalósulását Izrael engedelmességével Isten iránt. Tulajdonképpen, Izrael idegen uralom alá vetését Izrael engedetlenségének eredményeként fogták föl: „Ha Izrael háza megszegi a Törvényt, idegen nemzetek fognak fölötte uralkodni, ha viszont megtartják a törvényt, a gyász, a megpróbáltatás és a siralom eltávozik tőle.”¹⁴ Következésképp, a rabbinikus körökön belül, a „menny királysága” kifejezés egyfajta Zelóta-ellenes szlogenként alakult ki, szemben a fanatikussal („Zelótákkal”), akik egyedül Isten uralmát voltak hajlandók elfogadni. A Zelóták harcoltak Róma és szövetségesei ellen, mert abban hittek, hogy ha Róma saját, erőszakos taktikáját használják ellene, azon keresztül meg fogják tudni alapozni Isten uralmát a földön (Lukács 22:24:27).

A Zelóták által támogatott erőszakkal szemben, a bölcsek azt tanították, hogy az Isten uralmának megvalósulása a földön mindakkor megtörténik, amikor népe

engedelmesen megtartja az Ő parancsolatait. Mind a bölcsek számára, mind Jézus számára, a mennyek országa egyaránt a jelen és jövő.

Míg Isten uralma láthatóan meg fog valósulni a jövőben, a jelenben az Ő népének engedelmisségén keresztül válik valóra. Mégis, Jézus egyedülálló módon, az Ő imáját egy történelmi pillanat felavatásának szánta, melynek következtében a Királyság „előre tör”, „eljön” (Máté 11:12, Lukács 17:20-21), mi pedig az alapján azonosítjuk be a mennyek országának jelenlegi lakóit, ha látjuk rajtuk, hogy engedelmeskednek Isten parancsolatainak (Máté 5:20).

A Miatyánkon belül, Jézus azt az instrukciót adja tanítványainak, hogy így imádkozzanak: „Folytasd uralmad kiépítését (ti. engedelmisségünkön keresztül).” Ez párhuzamba állítható a kezdő áldásmondással: „Szenteltessék meg a te neved”, mivel Isten nevének megszentelését és uralmának megalapozását engedelmisségünkön keresztül tehetjük meg. Így, mellé állítható a következő áldásmondás is: „legyen meg az akaratod a földön, mint a mennyben.” Így, Jézus, az Ő mintaimájának kezdetén, arra tanítja tanítványait, hogy így imádkozzanak: „Legyen megszentelve a te neved, és uralmad terjedjen ki engedelmisségünkön keresztül, valamint akaratod és parancsolataid előtt való meghajlásunkon keresztül.”

LEGYEN MEG A TE AKARATOD, AMINT A MENNYBEN, ÚGY A FÖLDÖN, IS!

Az 'Amidah-ban a harmadik áldásmondás, a Kedusah („megszentelés”) így szól: „Megszenteljük a Te nevedet e világban, ahogyan megszentelik azt a mennyei magasságokban is (kiemelés hozzáadva). Amit Jézus mondott pedig: „Legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is.”

Az első századi zsidó vallási gyakorlat különböző áramlatainak felfogásában az „akarat”, amely „Isten akaratára” vonatkozik – egy jelentőségteljes és megkülönböztetett teológiai fogalom volt. Az első századi zsidó történész, Josephus szerint az isteni gondoskodás vagy az Isten akaratával kapcsolatos kérdések voltak azok, melyek megkülönböztették a három főbb zsidó csoportot - a farizeusokat, a saduceusokat és az esszénusokat. Josephus ezt mondja a farizeusokról: „Azt mondják, hogy bizonyos események a sorsnak köszönhetőek (vagyis a Gondviselésnek), de nem minden; más dolgok megtörténeése tőlünk függ”¹⁶, mellyel arra utal, hogy döntéseink következményei az igaz vagy bűnös cselekedetek.¹⁷ A farizeusi körökben, az Isten akaratának cselekvése megegyezett az Ő parancsolatai felé való engedelmisséggel.

A farizeusokkal szemben, az esszénusok abban hittek, hogy mindent eleve elrendel az Isten akarata. Josephus szerint „Az esszénusok szektája kijelenti, hogy a Sors minden dolog mozgatója, és semmi sem történik az emberrel, ami ne lenne a sors rendelkezésével összhangban.”¹⁸ Az esszénusok számára az Isten akarata határozott meg mindent a világban, még az igaz és a bűnös ember meglétét is. Predestinációs elképzeléseik miatt elszigetelték magukat a társadalom többi részétől

és szektára jellemző gondolatokat és gyakorlatokat ápoltak. Ezek az elképzelések nem szerepelnek Jézus tanításaiban; sőt, mi több, egy esszénus nem imádkozott volna így: „Legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is.”

A bölcsek gyakran kapcsolták össze Izrael reménységét a megváltásra nézve, az Isten parancsolatai (vagyis, az Ő akarata) felé való engedelmességgel. Jézus szintén összekötötte az emberek Isten akarata felé való engedelmességét a megtéréseken keresztül, a menny királyságába való belépéssel, valamint Izrael megváltással kapcsolatos reménységével. (Lukács 4:16-30, Máté 4:17 vö. Ézs. 58:6-9, 61:1-2). Jézus azt tanította tanítványainak, hogy az Isten iránti engedelmségen keresztül megvalósul Isten akarata a földön úgy, amint az angyalokon keresztül a mennyben. Azzal, hogy Isten uralma alá helyezzük magunkat, megalapozzuk az Ő uralmát a földön. Jézus imája arra kéri Istent, hogy szentelje meg az Ő nevét, alakítsa ki uralmát és vigye véghez akaratát Jézus követőinek engedelmes életén keresztül. Csak úgy, mint zsidó kortársai, Jézus is alapvetőnek tekintette az engedelmséget a megváltáshoz.

MINDENNAPI KENYERÜNKET ADD MEG NEKÜNK MA!

Lukács verziójában ezt olvashatjuk: „A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk naponként.” (11:3) Máté verziója, a „mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma”, jobban megőrzi Jézus könyörgésének héber idiómáját, csak úgy, mint Jézus radikális meggyőződését, miszerint minden egyes napnak van saját áldása. (Máté 6:24-34, Lukács 12:22-31).

Jézus azt a radikális következtetést vont le, miszerint ha valaki az adott napra valókon túl aggodalmaskodik, vagy szorong, az a „kicsinyhitűség” jele. (Máté 6:30-32). Ezt tekintve, Jézus ahhoz a zsidó áramlathoz tartozott, mely úgy tartotta, hogy minden napnak megvan a maga szentsége, és ezért minden egyes napért dicsérni kell Istent. (Máté 6:34).

Részben, e világnép születése a manna (mindennapi kenyér) csodájából ered, melyet Isten rendelt ki naponként a pusztaságban Izrael számára, és melyből mindig pontosan egy napra valót kellett begyűjteni. (2Móz. 16:4-10). Azzal, hogy azt követelte meg a néptől, hogy naponta Istenre bízzák magukat és ellátásukat, megpróbálta őket, hogy megbizonyosodjon arról, valóban követni fogják-e utasításait vagy sem. (2Móz. 16:4, vö. 5Móz. 8:2-4, Lukács 4:4).

Jézus „kicsinyhitűeknek” nevezte azokat, akik a holnap miatt aggodalmaskodtak. A mindennapi bizalom és előretekintés forrása nem a pozitív gondolkodásban rejlett, hanem az Istenbe vetett, lankadatlan bizalomban – a napjainkat előhozó és életünket megtartó Istenbe vetett bizalomban.

Jézus instrukciója az imádságban: „mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma”, passzol a szorongással és aggodalmaskodással kapcsolatos nézeteihez: „Ne aggódjatok tehát, és ne mondjátok: Mit együnk? - vagy: Mit igyunk? - vagy: Mit öltünk magunkra? ... a ti mennyei Atyátok pedig tudja, hogy szükségetek van minderre. ... Ne aggódjatok tehát a holnapért, mert a holnap majd aggódik magáért: elég minden napnak a maga baja.” (Máté 6:31-34, Lukács 12:22-31). Az aggodalmaskodásról szóló mondandója végén így szól Jézus: “De keressétek először az ő országát¹⁹ és igazságát, és ezek²⁰ is mind ráadásul megadatnak nektek.” (Lukács 12:31, vö. Máté 6:33).²¹

Jézus meghagyta az embereknek, hogy mindig arra az egy igaz forrásra tekintsenek, Aki fenntartja életüket – a mennyei Atyára. Jézus, csak úgy, mint zsidó kortársai is, annak adott hangot, hogy csak az képes megfelelően tanulmányozni az isteni parancsolatokat, aki valóságos bizalommal van Isten felé az Ő mindennapi gondoskodását illetően. Az által, hogy az ember az Isten akarata felé való engedelmességet választja elsődleges életcéljává, nem kell többé az élet gondjai miatt aggodnia. Aki ugyanis aggódik élete felől, félreérti Isten, a mi Atyánk jellemét.

BOCSÁSS MEG NEKÜNK ... AHOGY MI IS MEGBOCSÁTUNK!

Az első évszázadhoz vezető évszázadokban a Judaizmus egy átalakuláson ment át, melynek következtében egy új vallási érzékenység alakult ki, melynek lényege: az emberek feltétlen szeretettel szolgálják Istent, anélkül, hogy bármilyen jutalmat várnának érte.²² Ez az új vallási érzékenység a két bibliai igazság körül kristályosodott ki: „szeresd az Urat, a te Istenedet (5Móz. 6:5) valamint a „szeresd felebarátodat” (3Móz. 19:18 vö. Lukács 10:27). Az emberek úgy vették a 3Móz. 19:18²³ végén szereplő esküt, mint az isteni parancsolat „szeresd felebarátodat” egyfajta megerősítését. A vizsgált Ige értelmezéséhez igazodva, az igevers a „szeresd felebarátodat, aki olyan mint te magad” értelmet nyerte. A már említett új vallási érzékenység kialakulásához ugyanolyan fontos volt az 1Móz. 1:27: „Megteremtette az Isten az embert a maga képmására.” Mivel minden ember magán hordozza az Isten képmását, ezért értéke van.

Azokban a körökben, ahol ez az új érzékenység kialakult, a felebarát szeretete előfeltétellé vált az Istennel való megbékéléshez. Ugyanez az elgondolás rejlik Jézus állítása mögött is: „Boldogok az irgalmasok (vagyis akik irgalmat gyakorolnak), mert ők irgalmasságot nyernek.” (Máté 5:7) Egy bölcs, aki nem sokkal Jézus után élt, megjegyezte: „Az egyik ember vétkét a másikkal szemben nem törli el az Engesztelés Napja, ha csak nem békél meg a két ember.”²⁴ Hasonlóképp, a Miatyánk végén Jézus arra tanítja tanítványait, hogy „Mert ha az embereknek megbocsátjátok vétkeiket, nektek is megbocsát mennyei Atyátok. Ha pedig nem bocsátotok meg az embereknek, Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.” (Máté 6:14-15).

Jézus azt hagyta tanítványaira, hogy így imádkozzanak: “Bocsáss meg nekünk, ahogyan mi is megbocsátunk másoknak.” Más szavakkal élve, az Istentől kapott bűnbocsánatunk attól függ, hogyan bocsátunk meg mi másoknak. Ez az új gondo-

la Jézus üzenetének és tanításainak középpontjában áll. Ez a Judaizmuson belüli átalakulás lehetővé tette számára, hogy egy olyan radikális következtetést vonjon le, melyet sem zsidó kortársai, sem későbbi követői nem nagyon hangoztattak, vagyis hogy: szeressük ellenségeinket – azokat, akik gyűlölnék minket (Máté 5:43-48, Lukács 6:27-36).

Jézus azt parancsolta tanítványainak, hogy „Ne legyen határa a ti jószágotoknak, mert a ti mennyei Atyátok jósága nem ismer határokat” (Máté 5:48, az angol NEB fordítást alapján – a ford.).²⁵ Ha szereted felebarátodat, aki hozzád hasonlóan Isten képmására teremtett, Isten irgalommal lesz feléd, de ha gyűlölsz, Isten meg fog büntetni. (Máté 25:34-46). Jézus így tanított: „Ne ítéljetek, és nem ítéltettek. Ne kárhoztassatok, és nem lesz kárhoztatásotok. Bocsássatok meg, és nektek is megbocsáttatik. Adjatok, és adatik nektek: jó, megnyomott, megrázott, megtehető mértékkel adnak öletekbe. Mert amilyen mértékkel ti mértek, olyan mértékkel mérnek viszonzásul nektek.” (Lukács 6:37-38)²⁶

Jézus gondolkodásában – csak úgy, mint zsidó kortársai körében – az Istennel való kapcsolatunk és az Ő bocsánata felénk a másokkal való kapcsolatainktól függ, valamint attól az irgalomtól, amelyet velük szemben tanúsítunk. (1Jn. 1:9-10). Jézus számára ez nem egy szentimentális tanítás volt, hanem az Ő üzenetének veleje (Lukács 4:16-30).

**ÉS NE ENGEDJ MINKET A KÍSÉRTÉS SZORÍTÁSÁBA,
DE SZABADÍTS MEG A GONOSZTÓL!**

A zsidó imádságok, mint a zsidó költészet is, gyakran használtak párhuzamokat, ahol egyik állítás erősíti a másikat. A Miatyánkban a „szenteltessék meg a te neved”, a „jöjjön el a te országod”, valamint a „legyen meg a te akaratod” kifejezések olyan hasonlóságok/párhuzamosságok, melyek egymást erősítik. Jézus tovább használta a párhuzamosságot a következő két frázisnál: „És ne vígy minket a kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól.”

Ha az eredeti héber kifejezés értelmét nézzük, az angol (és magyar – a ford.) fordítás a görögből meglehetősen keményre sikeredett. Az „És ne engedj minket a kísértés szorításába, de szabadíts meg a gonosztól” jobb fordítás volna. A kor zsidó imái gyakorta tartalmazták e gondolatot.

Néhány modern újszövetség-fordítás a „de szabadíts meg a gonosztól”-t úgy fordította, amelyben egyértelműen látszik, hogy „a” Gonoszra utal az imádság, nem pedig a gonoszságra általában. Míg a görögöt (és a magyart is – a ford.) mindkétféleképpen lehet értelmezni, fordítani, a héber nem mondana olyat, hogy „a” Gonosztól, utalván a Sátánra. Ha Jézus azt akarta volna, hogy a tanítványok a Sátán elől kérjenek védelmet, szabadítást, akkor a „Sátán” kifejezést használta volna – ahogyan ez el is hangzott a kortárs zsidó imádságokban. Sőt, mi több, e frázisok párhuzamossága is arra mutat, hogy a helyes fordítás a „szabadítsd meg a gonosz(ság)tól”, mely nem egy személyre utal. Ez pedig egy megerősítő újrafogalmazása a már elhangzott kérdésnek: „ne vigyél/engedj minket a kísértés szorításába.”

Jézus hitte, hogy az embereket azért éri kísértés, mert a bűnre való hajlam uralkodik rajtuk. Ha Isten megszabadít bennünket a bűnre való hajlamtól, akkor megszabadít a gonosz(ság)tól, mely a kísértést okozza (1Kor. 10:13). Azzal, hogy Jézus szabadítást kért és ezt minta-imájába belefoglalta, tovább erősíti azt a tényt, hogy Istennek joga van uralkodni, valamint, hogy nekünk alá kell vetnünk magunkat az Ő uralmának. Azzal, hogy felismerte a kísértésbe esésre való hajlamunkat, és azt is, hogy ezzel szemben bennünk van az a vágy is, hogy Isten uralma alatt és parancsolatainak alávetettségében legyünk, Jézus arra tanít bennünket, tanítványait, hogy úgy tekintsünk Istenre, mint aki megszabadít bennünket a kísértés szorításából és a gonoszságtól.

BEFEJEZÉS

Máté evangéliumának legjobb görög kéziratok nem tartalmazzák a doxológiát: „Mert tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség örökkön-örökké, ámen.”, utalva ezzel arra, hogy a legnagyobb valószínűség szerint eredetileg ez nem volt része annak az imának, amelyet Jézus a tanítványainak tanított. E doxológia kialakulása valószínűleg abból ered, hogy a korai keresztények felhasználták a Miatyánkot dicsőítései és Istentiszteleteik liturgiáihoz, naponta háromszor is.²⁸

A Miatyánk az első évszázadi zsidók vallásos gyakorlatából nőtt ki. Az első századi judaizmus vallási életébe helyezi Jézust, kiváltképp a bölcsek irányzatába. Ezzel egyidejűleg, a Miatyánk egyfajta ablakként szolgál, melyen keresztül tanítványai

igazán megérthetik Jézus hitét, Isten-szemléletét, a Vele való kapcsolatunkat, a másokkal való kapcsolatainkat, és Istennel való kapcsolatunkat. A modern kori olvasók, akik nyelvészeti és kulturális szemszögből is megértik ezt az imádságot, egy új, mélyebb ismeretre tehetnek szert Jézussal, az Ő hitével és mindazzal kapcsolatban, amit tanítványaitól elvárt. Azt érezhetjük, hogy egyszer csak lehullnak az évszázadokon át bekövesedett rétegek, és mi is odaülhetünk Jézus lábai elé, és tanulhatunk a Mestertől.

Marc Turnage - a Center for Holy Lands Studies igazgatója
Springfield, Missouriban

JEGYZETEK

1. Az utóbbi évtizedekben egyre népszerűbb és elterjedtebb lett „Jézus zsidóságának” témája keresztény és Újszövetségi körökön belül. Az ilyen trendek elválasztják a Názáreti Jézus vizsgálatát a történelmi és nyelvészeti szempontoktól, melyek lényegbevágó fontossággal bírnak Jézus szavainak szöveggörnyezetbe helyezésében. Valójában, ez a modern trend, mely arra irányul, hogy „fedezzük föl újra Jézus zsidóságát”, olyan portrét alakított ki Jézusról, amely meglehetősen idegen a Názáreti Jézustól és az első századi judaizmustól. A jelen cikk célja az, hogy megismerjük az evangéliumok Jézusát, és hogy ablakot nyissunk, hogy megláthassuk az Ő teológiáját és világnézetét abban az imádságban, amellyel tanítványait tanította, hogyan is imádkozzanak.
2. vö. Didakhé 8:2-3.
3. ApCsel 15:21. vö. még Philo, De Vita Mosis II, 215-16; De opificio mundi, 128; és Josephus, Apión ellen 2:175.
4. Ez az ima a reggeli, délutáni és esti hétköznapi Istentiszteletek középpontjában áll a zsinagógákban.
5. Erre az imádságra mint 'Amidah („állás” – álló testhelyzetben mondott ima – a ford.) néven is szoktak hivatkozni, vagy egyszerűen Tefilah („ima”) néven, mely a korai irodalomban a legelterjedtebb hivatkozási név volt erre a fajta imádságra.
6. M. Berachot 4:3.
7. T. Berachot 3:7.
8. Lukács verziójában a Miatyánk (Lukács 11:2-4) az „Atyánk” szóval kezdődik, és nem szerepel utána az „aki a mennyekben vagy.” Lukács ezt valószínűleg görög olvasóira való tekintettel tette, akik nagy valószínűség szerint a „mennyekben lévő” Atyát a görög mitológiában szereplő Zeusszal keverték volna össze. Egy időben a pogány világ pedig nem hitt a mennyekben lakozó Zeuszban, így Lukács kihagyta az „aki a mennyekben vagy”, valamint a „legyen meg akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is” kifejezéseket, mivel azokat félreértették volna egy nem-zsidó kontextusban.
9. Jer. 31:9, Zsolt. 68:5, 103:13: „atya”, Ézsaiás 63:16, 64:8, 1Krn. 29:10, illetve „atyám”: Jer. 3:4, 3:19, Zsolt. 89:26.
10. Máté 5:44-45 vö. Ta'anit 7b. Igerészleteket a The Holy Bible: English Standard Version, copyright 2001, Wheaton: Good News Publishers fordítás alapján idéztük.
11. A nem rabbinikus zsidó irodalmon belül, a mennyek országának gondolata bizonyos szemszögekből megjelenik, de maga a kifejezés a rabbinikus körökből származik.
12. vö. még az 'Amidah Tizenegyedik áldásmondásával: „És uralkodj rajtunk, Te egyedül.”

13. vö. Mózes testamentuma 10:1-10, Dániel testamentuma 6:1-5, valamint Lukács 10:17-20.
14. az Ezékiel 2:10 Targum (arámi nyelvű – a ford.) fordításában
15. a héber szó „jóindulatot”, „kegyet” is jelent (vö. Ézs. 61:12).
16. Antiquities 13:172.
17. „Mindent előre lehet látni, mégis, a választás szabadsága adott.” (m. Avot 3:19).
18. Antiquities 13:172.
19. Ez az Ő uralma, mely az Ő akarata felé tanúsított engedelmesség alapján valósul meg.
20. Az élet gondjai, vagyis, ruházat, étel, lakóhely. A Revised Standard Version of the Bible fordítás szerint (copyright 1952 [2. kiadás, 1971]).
21. Lukács 12:31, vö. Máté 6:33.
22. M. Avot 1:3, vö. D. Flusser: „Egy új gondolatvilág a judaizmusban és a keresztény üzenetben” a Judaizmus és a kereszténység eredetében. (Jerusalem: Magnes Press, 1988) 469-489.
23. „Szeresd felebarátodat, mint magadat – ÉN vagyok az Úr.” (kiemelés hozzáadva).
24. M. Yoma 8:9, vö. Máté 5:23-24.
25. A The New English Bible. New Testament, 1961.
26. Lukács 6:37-38. Egy mondás, melyet a római Clemenius (Kr.sz. 96) jegyzett föl, és amelyet az Úrtól származtatnak, hasonló a Lukács 6:37-38-hoz: „Légy irgalmas, és irgalmasságot nyersz; bocsáss meg, és neked is megbocsáttatik; ahogyan cselekszel, úgy fognak veled is cselekedni; ahogyan adsz, úgy fogsz kapni is; ahogyan ítélsz, úgy fogsz te is megítéltetni; ha jót teszel, veled is jót fognak tenni; amilyen mértékkel mérsz, azt fogod te is kapni.” (1CLEMENT 13:2).
27. vö. Berachot 17a; és Róma 7:7-25.
28. vö. Didakhé 8:2-3.

Hogyan imádkozzunk jobban?

Imádkozzunk, ahogyan Jézus tette

Írta: George O. Wood

Ha az imádság megszabadíthatja a démonizált embert a démonoktól, mennyivel inkább van szükség az imádság jelenlétére, amikor a világra, nemzetünkre, az Egyházra és a gyülekezeteink óriási szükségére gondolunk?

„Arról is mondott nekik példázatot, hogy mindenkor imádkozniuk kell, és nem

szabad belefáradniuk.” (Lukács 18:1) Az emberek néha megkérdezik: „Miért kéne imádkoznom? Az Úr úgyis tudja, mi fog történni – mit számítanak akkor az én imádságaim?”

Erre a kérdésre van egy alapvető fontosságú válasz: „Mert Jézus mondta nekünk, hogy imádkozzunk.” Ő soha nem kér olyat tőlünk, amit Ő maga meg nem tett.

Mind a négy evangélium író bemutat olyan pillanatokat, amikor Jézus imádkozott: Máté kilenc ilyen esetről ad számot, Márk nyolcra, Lukács tizenháromra, János pedig ötről. Erre a 35 hivatkozásra 23 különböző alkalom szolgált Jézus hároméves szolgálatában, amikor a Szent Szellem Jézus imaéletére mutat. Nézzük őket sorra.

KULCS-MOMENTUMOK

A bemerítésénél. Lukács megjegyzi: „Történt, hogy amikor az egész nép megkeresztelkedése után Jézus is megkeresztelkedett és imádkozott, megnyílt az ég” (3:21). Ebben a pillanatban, imádsága közben leszállt rá a Szentlélek egy galamb formájában, és egy hang hallatszott a mennyből: „Te vagy az én szeretetett Fiam, akiben gyönyörködöm.” Míg az ég valószínűleg nem fog kettényílni, amikor mi imádkozunk, és a Szentlélek sem testet öltve fog ránk szállni, a menny igen is megnyílik, amikor imádkozunk, a Szentlélek igenis ránk száll, az Atya pedig biztosít az Ő szeretetéről.

A Tizenkettő kiválasztása előtt. Jézus az egész éjszakát a hegyen töltötte, és imádkozott Istenhez, mielőtt kiválasztotta a tizenkét tanítványt másnap reggel (Lukács 6:12-16). Egy nagyon megkapó kereszthivatkozást találhatunk erről Máté elbeszélésében. Mielőtt kiválasztotta a tizenkét apostolt, Jézus azt mondta nekik: „kérjétek tehát az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az aratásába.” (Máté 9:38). Ez után az imádság után, Máté feljegyzése szerint Jézus kiválasztja a Tizenkettőt (Máté 10:1). Gyakran tűnődöm azon, vajon van-e kapcsolat a 9:38 és 10:1 versek közt. Tudjuk, hogy Jézusnak több, mint 12 követője volt: A Lukács 10:1 hetvenkét, az ApCsel. 1:15 százhusz, az 1Kor. 15:6 pedig ötszáz követőről is beszél. Hogyan került ki mégis ezek közül tizenkettő? Úgy vélem, ők voltak azok, akik komolyan vették Jézus kérését, hogy imádkozzanak. Mialatt Jézus egész éjszaka imádkozott, ők is ezzel töltötték idejüket. Senki nem végezhet hatékony munkát az emberarásban, ha csak nem imádkozott érte megelőzőleg.

Korazin, Bétsaida és Kapernaum városaiban tapasztalt elutasítását követően (Máté 11:20-26). Jézus hatalmas csodákat tett ebben a három városban. Péter, András és Fülöp bétsaidaiak voltak, Jakab, János és Máté (Lévi) pedig Kapernaumból származtak. A nagy csodák ellenére, valamint annak ellenére, hogy a Tizenkettő fele e városokból származott, elutasították Jézust ezek a városok. Ez borzasztóan fájhatott neki.

Hogyan reagálunk, ha elutasítanak bennünket az emberek, és amikor nehéz körülményekkel kell szembenéznünk? Azt kell tennünk, amit Jézus is tett: el kell kezdenünk imádkozni. Amikor az Úrral beszélgetünk, az életünk új szemléletet kap, és megtanuljuk, hogy az Ő elfogadása sokkal fontosabb.

A felismerés fordulópontjakor. A tanítványok már két éve követték Jézust, és eljött az idő, hogy meglássák, ki is Ő. Félreteszik a bennük lévő elképzelést a politikai értelemben vett Messiásról, és elfogadják Jézus kinyilatkoztatását önmagáról? A válasz Filippi Cézáréában hangzik el. Magában imádkozott Jézus, és a tanítványok vele voltak, amikor elkezdte kérdezgetni őket: „Kinek mond engem a sokaság? ... Hát ti kinek mondotok engem?” (Lukács 9:18-20).

Ha szeretnénk másokat Jézushoz hívni, kövessük az Ő mintáját. Az a személy, aki felé szolgálunk, el fog érkezni az élet nagy kereszteződéséhez – egy fordulóponthoz, amikor földi és örökkévaló sorsáról is dönthet. Ezt a pillanatot buzgó imádságainknak kell megelőznie.

A kinyilatkoztatás nagy pillanatában. Nyolc nappal az után, hogy a tanítványok Krisztusnak vallották Őt, Jézus elvitte Pétert, Jakabot és Jánost imádkozni a hegyre. Imádsága közben átváltozott: Arca fénylett, mint a nap, ruhái pedig olyan világosak lettek, mint a villámlás (Máté 17:2, Lukács 9:28-29). Ez volt az egyetlen olyan alkalom a szolgálatában, ahol isteni természete emberi bőrén átvilágított.

Számunkra is lehetnek ilyen alkalmak, amikor intenzíven éljük meg az Úr jelenlétét imádság közben. A Szentlélek-keresztség minden bizonnyal egy ilyen pillanat; amikor kimondhatatlan örömünket olyan szavakba formáljuk, melyeket magunk sem ismerünk.

Olyan időkben, amikor másoknál mélységes szükségeket tapasztalunk. Máriát és Mártát borzasztóan elszomorította fivérük, Lázár, halála. Jézus ezt a gyötrődést csak fokozta azzal, hogy késlekedett a látogatással. Jézust elvezették a sírhoz, Ő pedig mélységesen megindult Lázár halálán. Kiadta, hogy a követ mozdítsák el, majd imádkozni kezdett (János 11:41-42).

Mi szintén szembesülünk mélységes fájdalommal, melyet ismerősink élnek át. Sokszor ott állunk haldokló gyülekezeti tagok vagy barátaink ágyánál, vagy temetésükön. Ilyen időkben mindig imádkozunk, és a körülményektől függetlenül Jézussal együtt mondjuk: „Tudom, hogy mindig meghallgatsz.” Lehet, hogy imádságunk eredménye más lesz, mint Lázár esetében, és ez számunkra is rejtély. Azt viszont tudjuk, hogy „ő mindenkor él, hogy esedezék értü(n)k” (Zsid. 7:25).

Az utolsó vacsoránál. Azon a sorszerű estén, amikor Jézus elárultatott, utolsó vacsoráját osztotta meg azokkal, akik a legközelebb álltak hozzá. Annak ellenére, hogy tudta, mi vár rá, hálát adott, amikor felemelte a poharat (Máté 26:26-27).

Micsoda lecke ez számunkra a próbák idejére! Amikor viharfelhők közelítik életünket, szembenézhetünk velük úgy, hogy először hálát adunk Istennek, mielőtt ki kell innunk saját bánatunk poharát. Jézus a húsvéti vacsoránál mondta el főpapi imáját (János 17.) Először imádkozott magáért (v. 1-5), aztán tanítványaiért (v.6-19), majd értünk (v.20-26). A Tizenkettő sosem feledte el ezt az imádságot, és a hozzánk közel állók sem fogják soha elfelejteni azokat az imádságainkat, melyeket nehézségek, szenvedések vagy halál közeledtével mondunk.

A Getsemáné kertben. Ahol az olajbogyók összezúzatnak (a Getsemáné szó szerinti jelentése), Jézus maga is nagy stressz alá került. Lukács beszámol arról, hogy Jézus olyannyira gyötrődött és szenvedett, hogy vért izzadott (Lukács 22:41-44). E helyen háromszor imádkozta, hogy „legyen meg a te akaratod” (Máté 26:36-44). Ő, aki pár nappal az előtt Lázárt feltámasztotta a halálból, most nem akarja kiszabadítani magát a halálból. Könnyen felemeltethetett volna imádságából – felsiethetett volna az Olajfák hegyének tetejére, majd eltűnhetett volna a júdeai sivatagban. Mégis ott maradt...értünk.

A kereszten. Az evangéliumok összesen hét olyan alkalomról adnak számot, amikor Jézus a kereszten megszólalt. Ezek közül az első, a negyedik, valamint az utolsó alkalom imádságok voltak.

Így kezdte imádságát: „’Atyám bocsáss meg ...’” (Lukács 23:34). Nem szorította ökölbe kezét és kiáltozta, hogy „Ezért elszámolok veletek, és a pokolba küldelek!” Nem. Kinyitotta kezeit, engedte, hogy beleüssék a szögeket, és kinyitotta szívét, hogy közbenjárhasson azokért az emberekért, akik megölték Őt. Azt a mintát állította elénk, hogy nekünk is meg kell bocsátanunk ellenségeinknek.

Második imádsága, a keresztről származó negyedik „szó”: „’Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?’” (Márk 15:34). Gyakran nevezzük ezt az elhagyatottság kiáltásának. Emlékezzünk, viszont, hogy a kereszten függés korlátozta Jézus lélegzetvételi lehetőségét, és csak kevés dolgot tudott mondani. Szavai a 22. Zsoltár első szavai – mely zsoltár győzelemmel végződik. Ahogyan halála közelgett, Jézus tudatta velünk, hogy az Igéből imádkozik. Igen, abban a rövid ideig tartó pillanatban, mikor úgy tűnik, Isten magára hagyta Őt: „Mert nem veti meg, és nem utálja a nyomorult nyomorúságát ... A föld határáig mindenkinek eszébe jut az Úr, és megtérnek hozzá, leborul előtte mindenféle nép.” (Zsolt 22:25,28). Soha nem

szabad elhinnünk azt, hogy Isten elhagyott bennünket. Vannak pillanatok, amikor teljes sötétségben érezzük magunkat, de biztosak lehetünk a befejezésben. Soha nem fog elhagyni bennünket és nem feledkezik meg rólunk. (Zsid. 13:5).

Az utolsó szavak, melyeket a kereszten imádkozott: „’Atyám, a te kezébe teszem le az én lelkemet.’” (Lukács 23:46). Ez az első imádság, amelyet minden zsidó kisgyermek megtanul – olyasmi, amit mi is tanítunk gyermekeinknek: „Kezedre bízom lelkemet...” E szavakat a Zsolt. 31:5-ben találjuk – azzal a különbséggel, hogy Jézus egy szót még hozzátett: „Atyám.” Életünkben és halálunkban egyaránt bízhatunk az Atyában, és odaszánhatjuk magunkat Neki.

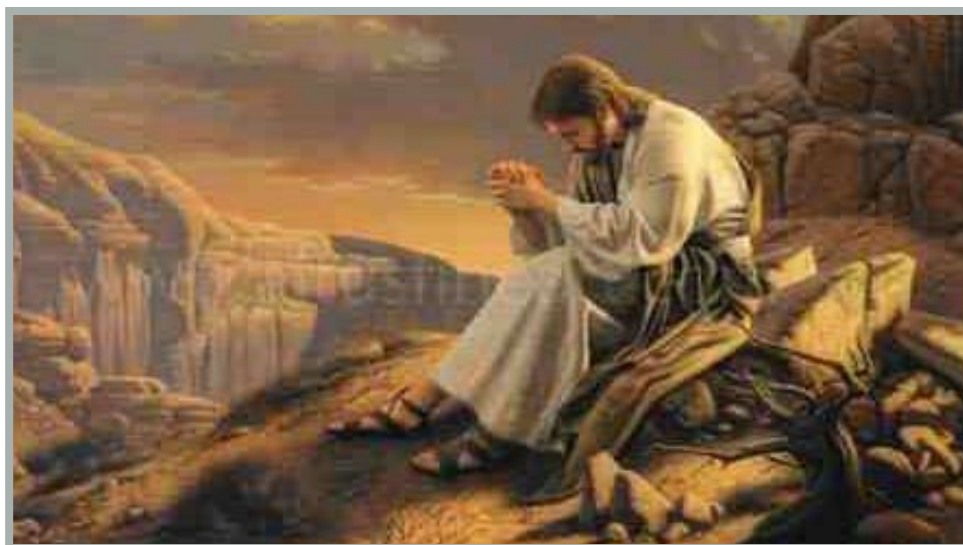
MÁS ALKALMAK

Jézus nem csak szolgálata kulcs fontosságú pillanataiban imádkozott – megtette ezt máskor is. Imádkozott, amikor még sötét volt (Márk 1:35), egy igen kimerítő nap után, amikor 5000 embert étkeztettek, egy egész estén át (Máté 14:23), majd folytatva egész éjjel (Lukács 6:12). Azzal, hogy gyakorta vonult félre imádkozni, azt mutatja számunkra, hogy igénye volt az Atyával való zavartalan pillanatokra.

Gyermekeket vett a kezébe és imádkozott értük (Máté 19:13), imádkozott a tanítványokért is, hogy megkapják a Szentlelket (János 14:16), valamint egyik fő tanítványa hitéért, hogy el ne bukjon (Lukács 22:31-32).

Az Újszövetség három olyan alkalomról ír, amikor könnyeket hullajt Jézus. Az első ilyen alkalom, amikor Lázár sírjánál megáll (János 11:35). Három évnyi szolgálat után Jézus még mindig nem volt érzéketlen vagy objektív az emberi szenvedéssel szemben. Jézus megindul szükségünk láttán.

A második alkalom, hogy könnyek közt láthatjuk imádsága közben, „amikor közelebb ért, és meglátta a várost, megsiratta” (Lukács 19:41).

Végül, a Zsidókhöz írt levél írója ezt mondja: „Ő testi élete idején könyörgésekkel és esedezésekkel, hangos kiáltással és könnyek között járult az elé, akinek hatalma

van arra, hogy kiszabadítsa őt a halálból.” (5:7). Buzgón imádkozott egy személyért, egy egész városért, valamint azért, hogy minden áron alávethesse magát az Atya akaratának.

JÉZUS TANÍTÁSA AZ IMÁDSÁGRÓL

Jézus tanította is a tanítványait azt illetően, miként imádkozzanak. Azt mondta, imádkozunk további munkásokért az aratásba (Máté 9:38). A probléma nem abban rejlik, hogy az emberek nem hajlandóak Krisztushoz jönni, hanem abban, hogy kevés a munkások száma, akik Krisztushoz vezethetnék őket. E hiányt imádságban Isten elé kell hoznunk.

Azt is tanította nekünk, hogy egységben kell lennünk másokkal (Máté 18:19-20). Azt mondta, hogy imádkozunk az Ő nevében (János 14:13-14, 15:7, 16:23-26). Az Ő nevében mondott imádság feltétele magának az imádságnak.

„Az Ő nevében mondott imádság” nem valamiféle mágikus formula, melyet az imába belefoglalunk, azért, hogy megkapjuk, amit akarunk. Azok, akik az Ő nevében imádkoznak, ismerik annak a jellemét, akinek a nevében imádkoznak. Ezért pedig egyszerűen tudatjuk Vele kéréseinket, a választ pedig Rá hagyjuk, és engedjük, hogy isteni módon közbeavatkozzon, vagy isteni erőt adjon.

Azt is ránk hagyta Jézus, hogy hittel imádkozunk (Márk 11:22-26), és hogy a dolgokat kizárólag imádságon keresztül lehet elintézni (Márk 9:29). Isten úgy döntött, hogy munkáját az imákon keresztül és nem azok nélkül végzi el.

Mivel az Úr szuverén Isten, bármit megtehet, ami az ő természetével megegyező. Vannak viszont dolgok, melyeket az imáink nélkül nem fog megtenni. Emlékezzünk, hogyan tanította Jézus a tanítványait: „’Ez a fajta semmivel nem űzhető ki, csak imádsággal’” (Márk 9:29). Ha az imádság megszabadíthatja a démonizált embert a démonoktól, mennyivel inkább van szükség az imádság jelenlétére, amikor a világra, nemzetünkre, az Egyházra és a gyülekezeteink óriási szükségére gondolunk?

PÉLDA A HATÉKONY IMÁDSÁGRA

1958. február 9-én egy pennsylvaniai vidéki város fiatal Assemblies of God pásztor a egy késő esti show-t nézett a TV-ben, mikor a felesége és kicsi gyerekei már aludtak. Azon az éjszaka átértékelte az életét. Mennyi időt töltök a TV előtt esténként? – kérdezte magától. Legalább egy-két órát minden este. Mi lenne, ha eladnám a TV-t és azt az időt imádsággal tölteném? Másnap reggel a feleségével megegyeztek, hogy eladják a TV-jüket, ha, az újsághirdetésük alapján, az újság reggeli megjelenésétől számított fél órán belül elkelve.

A 29. percben megszólalt a telefon. – Mennyi? A fiatal pásztor még az áron sem gondolkodott – de azonnal rávágta, hogy: - \$100. A telefonáló ezt mondta: - Elviszem. 15 perc múlva ott vagyok érte.

Február 25-én, egy késő keddi este, majdnem az imaideje vége felé – éppen két héttel és két nappal később, hogy eldöntötte, eladja a TV-jét – ez a fiatal pásztor a dolgozó szobájában imádkozott és úgy érezte, hogy valami nagyon ránehezedik. Úgy érezte, most azonnal meg kell néznie a Life magazint, de először ellenállt, mert nem akart a magazin olvasás csapdájába esni imaórája közben. Nagyon nyugtalan volt aznap este – felesége és gyermekei Pittsburghben voltak a nagyszülőknél. A magazin hívogatta az íróasztaláról. Végül ezt mondta: - Uram, van valami, amit szeretnél, ha megnéznék? Ezek után leült barna forgószékébe és kinyitotta a magazint.

Lapozgatott, majd elért egy oldalra, mely első látásra semmi érdekeset sem tartogatott számára. Egy tollal rajzolt kép volt rajta egy tárgyalásról, mely 350 mérföldnyire onnan, New York City-ben zajlott – egy olyan városban, ahol még soha nem járt. A gyilkossági tárgyaláson ülő hét alak egyikének szeme végül megragadta a figyelmét. A fiú szemében zavarodottságot, rémületet, gyűlöletet és kétségbeesést vélt felfedezni. A fiatal pásztor ekkor elkezdett sírni. Hangosan mondta magának: - Mi történik velem, mi bajom van?!

Elkezdte jobban megnézni a képet. A gyilkosságért megvádolt fiúk mind tizenévesek voltak, és egy híres gang tagjai voltak, melyet „Dragons”-nak, azaz Sárkányoknak hívtak. A fiúk brutálisan bántalmaztak, és megöltek egy tizenöt éves, gyermekbénulásban szenvedő fiút, akit Michael Farmernek hívtak. A hét fiú hétszer szúrták háton a fiút, majd katonai övekkel szétverték a fejét. Még a hajuk is véres volt, amikor a helyszínről elmentek, és ezt mondták: - Jól elbántunk vele.

A történet teljesen felzaklatta a fiatal pászort. Felforgatta a gyomrát. Majd jött a gondolat: Menj el New Yorkba és segíts ezeknek a fiúknak. Péntek reggel a fiatal pásztor már a tárgyalóteremben volt New Yorkban. A történet folytatása pedig már történelem. Ha David Wilkerson nem adta volna át magát az imádságnak, a Teen Challenge misszió [egy nagy szabású keresztény kábítószer és alkohol rehabilitációs program – a ford.] soha nem jött volna létre. Azóta a Teen Challenge szolgálata százak, és ezrek életét változtatta meg.

David Wilkerson irodájában van egy csipke hímzés, melyet Bonnie nevű lányától kapott, és melyen a felirat a következő: „Apukám nem saját maga miatt híres, hanem azért mert meg merte hallgatni Istent, amikor Ő beszélgetni akart vele.”

Bárcsak mi is mindig meghallgatnánk Istent, amikor Ő beszélgetni akar velünk. Az egyik egyház alapító atya, John Chrysostom, szónoki módon és velősen fogalmazott: „Isten semmit nem tud visszatartani egy imádkozó gyülezettől.”

BEFEJEZÉS

Harold Lindsell jól fogalmazott: „Vannak dolgok, melyeket Isten nem tud véghez vinni, ha csak nem dolgozunk mi is. Márványt rejt a hegyekben, de még soha nem épített saját maga katedrális. Megtöltötte a hegyeket vasércel, de Ő maga soha nem készít tűt vagy sugárhajtású repülőgépet. Mindezt ránk hagyja. Ha viszont Is-

ten sok dolgot hagyott az embernek, hogy arról gondolkodjon, és dolgozzon érte, miért ne hagyna meg olyan dolgokat, melyek az emberek imádságaitól függenének? És így is tette. „Kérjétek és adatik nektek.” Vannak olyan dolgok, melyeket Isten nem ad meg nekünk, ha csak nem imádkozunk értük. Nem várhatjuk Istentől, hogy imádság nélkül adjon meg nekünk olyan dolgokat, melyekkel kapcsolatban azt ígérte, hogy csakis imádságon keresztül fog megadni.

Így, az imádság életbevágó fontosságú az evangélium terjesztéséhez.

Jézus azt tanította, hogy „kérjétek tehát az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az aratásába.” (Máté 9:38). Jézus mintát adott mindarról, amit másoktól is kért, hogy megtegyenek. Ő maga egy egész éjszakát töltött az imádsággal, mielőtt elhívta volna a 12 tanítványt és apostoloknak neveztek volna őket. (Lukács 6:12-16). Emellett pedig, megtörténhetett-e volna a pogányok felé való nyitás, ha Péter nem ment volna föl a tetőre imádkozni – mely imádság eredményeként Péter hajlandó lett elmenni Kornéliusz házába (ApCsel 10:9)? Mertörtént-e volna az első missziós út, ha az antiókhiai vezetőség előtte nem böjtöl és imádkozik (ApCsel 13:1-3)? Pál apostol buzdította a kolossébeli gyülekezetet: „Imádkozzatok egyúttal értünk is, hogy Isten nyissa meg előttünk az ige ajtaját,... hogy azt hirdethessem” (Kol. 4:3-4). Világosan látszik, hogy a Korai Egyház megértette, hogy az imaélettel nem rendelkező gyülekezet az erőtlen gyülekezet. Jól megtanulták hát Jézustól: „Mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni” (János 15:5, kiemelés hozzáadva).

GEORGE O. WOOD, D. Th.P., az Assemblies of God Egyház Általános Tanácsának általános vezérigazgatója, Springfield, Missouri államban

Beszélgetés Istennel

Gondolatok az imádságról, ami kapcsolat Istennel és a Fiúval Lukács 11,2 alapján

Gyakorlati ötletek és alapelvek Isten bibliai nevein való megszólításához

Írta: Doug Oss

Bevezető

Az egyik lejegyzett ima az Igében kitűnik a többi közül. Jézus tette ezt az imát kiemelkedővé az ő földi szolgálatában, amikor bemutatta minden idők ima-mod-

elljét a hívőknek bármilyen korban, helyen, és körülmények között. A tanítványok kérésére válaszolva megtanítja őket imádkozni, és ezt mondta: „Amikor imádkoztok, így imádkozzatok” (Lukács 11:2 szerző fordítása)¹. És a következő ima az egyház történetének kulcsfontosságú imája lett. Az ókorból maradt elnevezés az „az Úr imája” vagy „Miatyánk”, Jézus imája megmutatja a tanítványoknak, hogyan tudnak közelebbi kapcsolatba kerülni az Atyával imádságon keresztül. (vö. Lukács 11:1-4, Máté 6: 9-13)

Ennek a cikknek a célja, hogy elgondolkozzunk a mai egyház imaéletén a „Miatyánk” fényében, főleg a „Szenteltessék meg a Te neved” mondat (Lukács 11:2 Pater, agiastheto to onoma sou) Miután erről a mondatról beszélgetünk, és ennek az alkalmazásáról az imádságban, utána ötleteket fogok adni a lelkészeknek, hogyan tudják arra bátorítani a gyülekezetüket, hogy Isten bibliai neveinket fényében imádkozzanak.

Isten szent neve, és a Miatyánk

Már az imádság kezdete is meglepő, mert a bizalmas Pater (atya) szót használja (az arám *abba, apa* szóból)². Istennek ebben a formában történő megszólítása közeli, személyes kapcsolatot feltételez apa és gyermek között. Tehát Jézus imádságának a hangsúlyos kezdése az Egyetlen természetére vonatkozik, akihez a tanítványok a kérésekkel fordulhatnak – az Atyához, aki kedves, törődő, és érzékeny a gyermekei szükségére.³

Az hogy olyan módon szólítjuk meg Istent, hogy tisztában vagyunk az Ő apai szeretetével, még nem zárja ki azt, hogy tisztelnénk Őt. Igazából a Miatyánk első kijelentése az a kérés, hogy Isten neve legyen „megszentelve” (agiastheto). Ahogy Marshall helyesen kijelentette ezzel kapcsolatban: „Isten neve hatással van az emberek közötti tekintélyére, de főleg Istent jelképezi : hogy az emberek megfelelő tisztelettel és hódolattal beszéljenek hozzá.”⁴ Isten „neve” utalás a személyére és a természetére. Például ha valaki Jézus nevében imádkozik, ez a valaki nem egy nyugati-misztikus varázsigét használ (kérdézd csak meg Szkéva fiait vö. ApCsel 19:13-16) Inkább aki imádkozik az Úr Jézus személyes hatalmát és erejét hívja segítségül. Aki cselekvésre hívja az Úr személyét, és az ő isteni hatalmával és erejével imádkozik.

Bock bemutatta a fogalmi és nyelvi kapcsolatot a Miatyánk és az ősi zsidó szertartás a Kaddish között. A következőképpen írja le: „A név megszentelése egy kérés, hogy Isten megmutatkozzon meg és mutassa be egyediségét, mert ha a nevére utalnak, akkor magára a személyre utalnak. A Kaddish eszkatologikus zsidó ima, ami az ősi zsidó szertartást zárja, hasonlóan nagyon erőteljes:

”Legyen felmagasztalva és megszentelve az Ő csodás neve a világban, amit Ő teremtett az Ő akarata szerint,
Uralkodjék az Ő királysága
az életedben, a napjaidban és Izrael népének
az életében, mostantól kezdve örökké”

A teremető Isten képe, megkoronázza és kinyilvánítja az uralmát. A dicsősége nyilvánvaló lesz mindenki előtt. A zsinagógai felolvasó azzal kezdi az imát, hogy felismeri azt, akihez szól, reméli és bíz benne, hogy Isten nagysága megmutatja magát (a passzív szerkezet is arra utal, hogy Istentől várja a cselevést).⁵

Jézus is arra tanította a tanítványait, hogy a zsidókhöz hasonlóan imádkozzanak, csak egy meglepő hozzátoldással a személyes megszólítással, ami Istennek az Atyának szól. Isten tisztelete nem zárja ki a vele való intim közösséget. Ő az Atyánk, és szívén viseli az érdekeinket. Ő valóban transzcendens és határtalan, akit nem tudunk ésszel felfogni. De Ő nem csak ennyi. A Miatyánk azért is kiemelkedő, mert megmutatja, hogy ez a végtelen transzcendens Isten kinyúl értünk, hogy kijelentse magát, mint szerető Apát. Amikor Jézus később az imádságról tanít (Lukács 11:5-13) akkor egy analógiát mutat be egy emberi édesapa és a mennyei édesapa között, azt érzékeltetve, hogy Isten, mint Apa (Atya) még sokkal érzékenyebb a szükségleteinkre, és olyan módon válaszol azokra, amelyek meghaladják emberi apáink képességeit (11-13. vers).

Ez az apai istenkép az Ószövetségi neveiben is megmutatkozik. Mindegyik isteni név kiemeli Isten természetének egyik oldalát. Annak fényében amilyen módon Jézus tanított minket imádkozni, azt láthatjuk, hogy az imádság egy intim kapcsolat a mi örökkévaló Atyánkkal. Ennek a cikknek a terjedelme nem engedi meg, hogy részletesen foglalkozzunk Isten neveinek elemzésével, tehát a következő csak egy szelektált lista lesz. Gondolkozzunk el azon, hogy ezeket a kiválasztott neveket hogyan építhetjük be a mai egyház imagyakorlatába.

Imádság Isten bibliai neveinket fényében

Ahogy a Pater esetében megfigyeltük, találunk hasonló gondolatokat találunk Isten Ószövetségi neveiben. Az Ószövetség isteni nevei is Isten személyét, egyéniségét és karakterét mutatják be.⁶ A lenti fejtegetés célja, azokra a nevekre fókuszál, amelyek Isten természetét, személyét, és karakterét különleges oldaláról mutatják be, és nem a legismertebb neveket vettük sorba, mint El, Elohim vagy Eloah.⁷

EL SHADDAI / EL SADDAY.

Ez a név (vagy ahogy a tudósok jobban szeretik, ez a cím)⁸, gyakran feltűnik Ábrahám történeteiben (1Mózes 17:1, 28:3, 35:11, 43:14, 48:3, 49:25) és talán a legközismertebb neve Istennek a patriarchák idejében.⁹ A pontos jelentését nehéz meghatározni. Legáltalánosabb visszaadások azt mondják: „önmagában elegendő, tökéletes”. Mások a sadad igére hivatkoznak, ami azt jelenti: rombol, pusztít. Az LXX legtöbbször pantokrator-nak - mindenhatónak, minden hatalom birtokosának - fordítja ezt a címet. Akár azt jelenti „kielégítő” vagy „pusztító”, a mindenható Isten érzése (mindent-kielégítő vagy minden hatalma megvan hogy pusztítson) ugyanúgy benne van.

Imafókusz: Ha az a cél, akkor ez a név inspirálhatja a hívőket, hogy olyan módon imádkozzanak, hogy a legnehezebb körülményeket is a mindenható Isten kezébe helyezték, akinek hatalma van minden teremtett dolog felett, hogy keresztülvigye az akaratát, ahogy akkor tette, amikor kivezette a zsidókat az egyiptomi fogságból.

EL ELYON

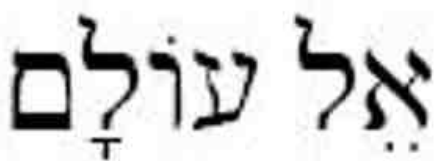
Ez a név azt jelenti: „Isten hatalmas, fennséges”. Az Elyon rokon szava a héber alah – felmegy, felmagasztalt - igének. Van Groningen jól leírja ennek a névnek az alap jelentését: „Az élet minden dimenziójában , a vallásgyakorlatban, a katonai ügyekben, a politikában, és a gazdasági folyamatokban is úgy ismerik Istent, mint az egyedülálló, felmagasztalt, az Alkotó, a Tulajdonos, és minden embernek, minden dolognak és minden eseménynek az Uralkodója.¹⁰

Imafókusz: Az az ima, ami erre a névre fókuszál megvallja, hogy Isten abszolút hatalmát és uralmát a hívő ember felett, valójában minden felett. Semmi sincs Isten hatáskörén kívül, még akkor sem, amikor emberi szemmel nézve úgy tűnik, hogy az élet rossz felé tart. Semmi sem történik csak úgy, nincsenek véletlenek, nincs olyasmi, hogy szerencse. Csak isteni szuverenitás, gondviselés, és emberi döntés.

Imafókusz: Az az ima, ami erre a névre fókuszál megvallja, hogy Isten abszolút hatalmát és uralmát a hívő ember felett, valójában minden felett. Semmi sincs Isten hatáskörén kívül, még akkor sem, amikor emberi szemmel nézve úgy tűnik, hogy az élet rossz felé tart. Semmi sem történik csak úgy, nincsenek véletlenek, nincs olyasmi, hogy szerencse. Csak isteni szuverenitás, gondviselés, és emberi döntés.

EL OLAM

Úgy utal Istenre, mint Örökkévalóra, aki az időt teremtette és fölötte és rajta kívül áll, mint ahogy mi ismerjük. Olam alapjaiban hordozza az teljes jelentését az örökkévaló és a végtelen időnek. Ezt a kifejezést gyakran összekötik Isten személyiségével, jellemző tulajdonságának tartják például a hűség esetében (Zsoltárok 117:2).

személyiségével, jellemző tulajdonságának tartják például a hűség esetében (Zsoltárok 117:2).

Imafókusz: Az Apokalipszisben, mindketten az Atya és Jézus mint Alfa és Omega vannak ábrázolva, mint Kezdet és a Vég (Jelenések 1:8, 21:6, 22:12-16). Ezeknek az ígéreseknek a hangsúlya Isten végső és abszolút uralmán van az emberiség történelme felett, ami végül egyszer s mindenkorra leszámol a gonosszal és örökre megáldja a hívőket. Végig a Jelenések könyvében a hívők (beleértve a mártírokat is az oltár alatt), arra bátorítják, hogy bízzanak az örökkévaló Istenben, aki megvédi őket, és igazságot szolgáltat nekik a Földön a maga idejében és az Ő akarata szerint. A lényeg, hogy a hívők legyenek türelmesek és kitartóak, még akkor is, ha Isten időzítése kiszámíthatatlan. Legyen hitünk, hogy Isten közbeavatkozik, még akkor is ha ennek még nem látjuk jelét.

EL ROI

Csak egyszer szerepel a Bibliában, amikor Hágár ezzel fejezte ki, hogy Isten hogyan gondoskodott róla a sivatagban (1Móz-es 16:13) Szó szerint „Isten, aki lát”, valószínűleg magában hordozza az „Isten, aki figyel rám” másodjelentést is a Hágár-történetben. Bár pontosan ezt a kifejezést máshol nem találjuk meg, de vannak hasonló kifejezések, amik Istent mindent látónak vagy mindentudónak írják le (pl. Zsoltárok 33: 18, 139:1)

Imafókusz: Ez a név biztonságérzetet és meggyőződést ad a hívőknek, hogy Isten figyel rájuk, és gondoskodik róluk. A Római levél 8. fejezet 28. versében, Pál ezt írja: „... minden a javukra szolgál azoknak, akiket elhatározása szerint elhívott.” Minden a javukra szolgál, először is, mert Isten az Atya minden t az irányítása alatt tart (8:29-32), másodszer a Szentlélek pedig közbenjár a hívőkért Isten akarata szerint (8:26-27), és harmadszor Jézus közbenjár értük (8:34, vö. Zsidókhöz írt levél 4:14-16). Semmi sem választhat el minket Krisztus szeretetétől (Római levél 8:35). A Szentháromság minden tagja vigyáz azokra, akik követik Krisztust.

YAHWEH ÉS TÖBBTAGÚ FORMÁI

Yahweh egy kifejezetten héber és személyes név Istennek. 6823-szor fordul elő az Ószövetségben, mindig mint Isten saját neve. A név jelentése felderítetlen, de a tudósok hagyományosan a „yahah”, vagyis „lenni” igéhez kötik. Ennélfogva, a tradicionális értelmezésben ez a név Isten önkifejezése. Bár a név jelentése nincs pontosan meghatározva, még néhány jelenkori fordító kerüli az Úrként való fordítást, és visszatér a betű szerinti átíráshoz, megőrizve az „Úr” használatát a héber Adonai-nak.¹¹

A Yahweh név használata az Ószövetségben világossá teszi, hogy ez a név mindenek felett való, és egyesíti az összes isteni név jelentését, ahogy az egész Íráson átível a használata.¹² Sajátossága ennek a névnek, hogy kihangsúlyozza Isten hűségét az emberekkel kötött szövetségben: Yahweh-Yireh, Isten megtalál vagy Isten gondoskodik (1Mózes 22:14), Yahweh-Nissi, Isten a zászlóm (a zászlót arra használták, hogy összegyűjtsék a sereget a csatába menetel előtt: Ézsaiás 11:10, 59:19) Yahweh-Shalom, az Úr a békesség (Bírák 6:24) Yahweh-Sabaoth, seregek Ura (emberi és angyali seregeké is: 4Mózes 10: 14-28), Yahweh- Rapha, Isten a gyógyító (2Mózes 15:26, Zsoltárok 103:3), Yahweh-Rohi, az Úr az én pásztorom (Zsoltárok 23:1).

Imafókusz: A szövetségek (és a szövetség ígéretei) sértetlenek maradnak, mert Isten hűséges, nem az emberek hűsége miatt, akik igazából újra és újra elhagyják Őt. Az Újszövetség ezt jelenti ki Krisztusban. (2Korintus 1:20) Igazából az emberek csak azért képesek hinni Krisztusban, mert Isten korábban olyannak „vonzotta” őket hogy higgyenek (János 6:44, 12:32,16:6-11). A megváltás kizárólag Isten kegyelmén és a hozzánk való hűségén alapszik (Efézus 2:1-10). Krisztus követői bízhatnak Isten gondoskodásában és hogy a Szentlelken keresztül meg fog jelenni az Ő királyságának békessége és öröme (Róma 14:17,16:20, Efézus 2:14). Ugyanakkor ez név inspirálhatja a gyülekezetet, hogy felsorakozzanak Krisztus zászlaja alatt, hogy elérjék az embereket, akik bűnben élnek (Róma 10:14-17). Isten és az Úrjézus hűségesen harcolnak és dolgoznak annak érdekében, aki Krisztusban van (Róma 16,20, Jelenésekben végig). Jézus, mint ami pásztorunk (Zsidók 13:20) gondoskodik rólunk a legkeményebb körülmények között is. Világos, hogy ez a legnagyobb név, a név mindenek felett, végül Krisztusban öltött testet, és az imádkozók bízhatnak Krisztus hűségében, hogy megtartja „Isten minden ígését” (2Korintus 1:10, Filippi 1:6, Zsidók 4:14-16).

Befejezés

Ez a cikk csak ugródeszkának szolgál arra, hogyan tudunk Isten bibliai neveinket fényében imádkozni. Remélem feltűnt az olvasónak, hogy gyakorlatilag végtelenül hosszan lehetne folytatni, hogy hogyan inspirálódhat a gyülekezet amikor Isten nevének fényében imádkozik. Az egyik alapszabály ilyenkor, hogy az összes név jelentése, minden következtetés végül Jézus Krisztusban öltött testet. Neki, az Ő nevében, élünk, cselekszünk, beszélünk, dolgozunk és imádkozunk (pl. Apostolok Cselekedeteiben végig). „Atyánk” úgy döntött, hogy felfedi magát az egyetlen Fiában, és neki adta a Királyságot, a hatalmat, és a dicsőséget örökkön örökké. A gyülekezet imaéletének hatékonysága attól függ, hogy a gyülekezet milyen szinten van személyes kapcsolatban Krisztussal (Filippi 3:10-12).

JEGYZETEK:

1. John Nolland, Word Biblical Commentary, Luke 9:21-18:34. vol. 35b (Dallas: Word, 1993) 610-12
2. Darrell Bock, Luke, vol.2. 9:51-24:53. Baker Exegetical Commentary on the New Testament (Grand Rapids: Baker, 1996) 1051,52
3. I Howard Marshall and W. Ward Gasque, The Gospel of Luke: A Commentary on the Greek Text, The New International Greek Testament Commentary (Exeter, England:

- Paternoster, 1978) See also H. Stein, Vol. 24: Luke (electronic ed.) Logos Library System. The New American Commentary (Nashville: Broadman & Holman, 2001), 324.
4. Marshall, 457.
  5. Bock, 1052
  6. C.J.H.Wright. „Names of God” in The International Standard Bible Encyclopedia, rec. ed., G.W. Bromiley, ed. (Grand Rapids: Eerdmans, 1988;2002), 504. Gerard Van Groningen, „Names of God” in Baker Encyclopedia of the Bible, Walter A. Elwell, ed. (Grand Rapids: Baker, 1988), 880-88.
  7. Ennek a három névnek a további használatához lásd: Wright, 505, 06; Van Groningen, 881,82; és az Adonai, amiről itt nem írtunk; Adonai még: Wright, 507.
  8. Wright, 507.
  9. Ibid., 506.
  10. Van Groningen, 882.
  11. Ibid., 883.
  12. Wright, 507; Van Groningen, 883,84.

Doug Oss - a Cordas C. Burnett Center igazgatója

Ne engedj minket kísértésbe!

Imádkozz a szentségért!

Írta: James T. Bradford

Hogy valóban értékelni tudjuk ennek a mondatnak a fontosságát a Miatyánkból „Ne engedj minket kísértésbe”, először meg kell értenünk, hogyan is működik a kísértés, a kísértés folyamata – a csalogatás, a kifárasztás és az ölés.

A következő esszé használható igehirdetések segédanyagaként, amikor az élet ránk leselkedő nehézségeiről tanítunk vagy prédikálunk. Ez a cikk értékes bepillantást enged abba, hogyan tud a gyülekezeted imádkozni stratégiaileg és specifikusan a szent életért.

„Mindennek ellen tudok állni, kivéve a kísértést” mondta Oscar Wilde. Gúnyosan mosolygunk rajta. Ezzel az egyszerű imával, „Ne vígy minket a kísértésbe”, Jézus emlékeztet minket arra, amit minden ember nagyon jól tud. A kísértés mindenütt ott van, és mindannyian sebezhetőek vagyunk. Sokszor az ellenállás hiábavalónak tűnik, és az akaraterő kevésnek bizonyul. Erwin Lutzer jól mondta: „A kísértés nem bűn, inkább egy hadüzenet.”

A kísértés háború, mert a bűn több mint egy egyszerű döntés –a bűn erő, egy mardosó erő. Isten azt mondta Káinnak: „...a bűn az ajtó előtt leselkedik, és rád

vágyódik” (1Mózes 4:7) A világunk tele van csábító dolgokkal, amik magába szippantják a lelkünket, vonzzák a ragaszkodásunkat, és bűnre csábítják az akaratunkat.

Ez az egyszerű imáság, „Ne vígy minket a kísértésbe”, ugyanakkor reményt is ad, hogy ezt a csatát nem kell egyedül megvívni. Itt Jézus arra hív minket, hogy a szent, mennyei Atyától függjünk. Azzal hogy a személyes tisztaságunkért imádkozunk, túljuthatunk a kísértésen, és előretolhatjuk a szentségünk határvonalát az életünkben.

Martin Luther éleslátóan így kapcsolta össze a kísértést és az imádságot: „Isten örül a kísértésnek az életünkben, és ugyanakkor utálja is. Örül neki, amikor imádsághoz vezetnek, és utálja, amikor kétségbeesésbe kergetnek.”

De mit jelent, amikor ezt imádkozzuk, „Ne vígy minket a kísértésbe”? Isten szándékosan kísért minket, ha mi nem kérjük az ellenkezőjére? Jézus azt kéri, hogy így imádkozzunk „Uram ne állíts fel, hogy le ne dőljek”?

A megoldást Jakab levelében - 1. fejezet 13. vers – találjuk. „Senki se mondja, amikor kísértésbe jut: az Isten kísért engem, mert az Isten a gonosztól nem kísérhető, és ő maga sem kísért gonosszal.” Szóval akárhogy is értelmezzük, a „Ne vígy minket a kísértésbe”, nem jelenti azt, hogy Isten játssza a kísértő szerepét.

A kulcs az a görög szó – peirasmos – amit Jézus és Jakab is a kísértésre használ. Egyik jelentése a kísértés, mint ahogy a Jakab 1:13-ban, de általánosságban jelenthet próbát is. Nem minden „próba” „kísértés”, de minden „kísértés” „próba”. És azt tudjuk, hogy Isten megenged különböző próbákat az, hogy erősítse a hitünket, és kimunkálja a szentséget az életünkben (Zsidók 12:10).

A veszély, hogy bármelyik próba lesújthat ránk. És ahelyett, hogy erősebbé tenne, igazából elbuktat és csapdába ejt. Tehát ha adott, hogy Isten maga nem vezet minket a bűnbe, akkor Jézus arra tanít minket, hogy így imádkozzunk: „Védj meg minket azokban a próbákban, ahol sebezhetőek vagyunk, óvj

A Példabeszédek 7. részének receptje arra, hogyan tudunk ellenállni a kísértésnek:

- Állítsunk fel határokat (7:8)
- Kerüljük a titkos dolgokat (7:9)
- Legyünk éberek (7:10-12)
- Álljunk ellen a kifárasztásnak:
- Keresd az érzelmi és lelki egészséget (7:13,14)
- Tanuld meg azt a fajta fegyelmet, ami késlelteti a vágyaid kielégítését (7:16-18)
- A racionalizációt cseréld le az igazságra (7:19,20)
- Mondjunk ellent a halálnak:
- Ragadjunk meg egy másik fajta halált: a keresztre feszített és feltámadt Jézus életét.

A remény igéi:

“Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amit most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.” (Galata 2:20)

„Az ördög kísért, hogy rombolhasson, Isten próbára tesz, hogy koronázhasson.” Ambrosius

meg minket azoktól a bűnöktől, amik törbe csálnak, és erősíts meg minket, hogy ne bukjunk el.” Más szavakkal: „Ne vígy minket a kísértésbe”.

Ez egy védelmező, bátorító imádság, amikor tisztában vagyunk a gyengeségünkkel a morál próbákkal szemben, és hogy szükségünk van Isten hatalmára, hogy felülkerekedjünk rajtuk. Jézus arra tanít minket, hogy mindig Isten akarat a szerint imádkozunk, amikor a Szentlélek erejét hívjuk, hogy ellenálljunk a gonosznak, hogy megszabadítson minket a bűnös szokásainktól, és megerősítsen minket, hogy minél több jó döntést tudjunk hozni.

A kísértés anatómiája

Hogy valóban értékelni tudjuk Jézus imájának a jelentőségét, hasznos ha előbb megértjük hogyan működik a kísértés. Miután tisztázza, hogy Isten maga nem kísért gonosszal, Jakab leírja a kísértés három fázisát – csalogatás, a kifárasztás és az ölés. Jakab szerint „mindenki saját kívánságától vonzva és csalogatva esik kísértésbe [csalogatás]. Azután a kívánság megfogánva bűnt szül [kifárasztás], a bűn kiteljesedve pedig halált nemz [ölés].” (Jakab 1: 14-15) Az esztelen ifjú a Példabeszédek könyvében – 7. fejezet 6-8. vers – jó esettanulmány erre a három lépésre. A csalogatással kezdődik: „Mert házamnak az ablakán, a rácson át kinéztem, és láttam a tapasztalatlanok között, észrevettem a fiúk között egy esztelen ifjút. Az utcán járkált, egy utcasarkon, és megindult a ház felé, esti alkonyatkor, a sötét éjszaka közepén.”

Ez a fiatalember elhamarkodottan cselekedett, elvesztette a határokat. Már készen is állt a bukásra, először is amiatt, hogy rossz környéken bolyongott – „megindult a ház felé” (8. vers). Eközben megengedte, hogy titokban tartson dolgokat az életében – esti alkonyatkor... a sötét éjszaka közepén.” Ugyanakkor alábecsülte, hogy mivel kell szembenéznie. A meggondolatlansága összehasonlíthatatlan a kísértés agresszivitásával: „Egyszer csak egy asszony termett előtte, parázna nőnek öltözve, csalfa szívvel.” (10. vers).

Ez a csalogatás fázis felkelti a vágyat, ami „vonz” (Jakab 1:14). Ezután jön a kifárasztás. Itt az ellenállás a kísértésben egyre kisebb, és aktívan bűnbe „csalogat” (Jakab 1:14).

A Példabeszédek 7:13 megmutatja, hogy a bűn hogyan tör be az egonkba: „A nő megragadta, megcsókolta, és szemtelen képpel így szólt hozzá: Békeáldozatot kellett bemutatnom, ma teljesítettem fogadalmaimat, azért jöttem ki eléd, hogy megkeresselek téged, és rád találtam!”

A fiatalember beleesett a „különleges vagy, megérdemled” csapdájába. Ami ezután következik, hogy mind az öt érzékszervét bevonják a csábításba, hogy a saját bujaságának a csapdájába essen. Hízalgő szóval elcsábította [hallás] (21. vers): „Terítőket terítettem fekhelyemre, egyiptomi színes szőtteseket [látás], illatossá tettem heverőmet mirhával, aloéval és fahéjjal [szaglás]. Gyere, ittassodjunk meg a gyönyörtől reggelig [ízlelés], élvezzük a szerelmet [tapintás]” (16-18. vers).

Ezen a ponton, hogy a lelki ellenállása teljesen ki legyen fárasztva, már csak egy mentális parancsra van szükség, hogy megtegye, amiről tudja, hogy nem szabad. A csábító gyorsan kész racionalizálni: „Nincs itthon a férjem, messze útra ment, a pénzes zacskót is magával vitte, csak holdtöltekor érkezik haza.” (19-20. vers)

Senki sem követ el bűnt anélkül, hogy hazudna magának. A kísértés félrevezet minket, azt képzeljük, hogy senki sem fog elkapni; senki sem fog tudni róla; senkit sem fogunk ezzel bántani; felesleges ellenállni; hogy jogunk van megtenni; hogy megérdemljük; vagy Istent ez nem zavarja. Mivel ez a fiatalember megengedte, hogy az érzékei eluralkodjanak az Istentől kapott ítélőképességén, ezért elbukott a csábításban: „Sok beszéddel rá is vette, hízlegő szóval elcsábította” (21. vers).

Aztán jön az ölés. A kísértés csalogatja, kifárasztja. Ami ezután következik annyira emberi, és tragikus. „Követte őt oktanul, ahogyan a bika megy a vágóhídra, mint egy bilincsbe béklyózott bolond. De végül nyíl hasít a májába. Úgy jár, mint a kelepcébe siető madár, amely nem tudja, hogy az az életébe kerül.” (22-23. vers)

Stratégiai imádság

Világos, hogy a morális, pusztán külsőségekben, rítusokban kimerülő vallásosság vagy a fogat összeszorító akaraterő nem fog győzni, ha ilyen fajta harcra kerül a sor. Pál erre figyelmeztet minket a Kolosséiakhoz írt levelében – 2. fejezet 21-22. vers – „Ne nyúlj hozzá, ne ízeled meg, ne is érintsd!” ... Ezeknek a megtartása a bölcsesség látszatát kelti ... valójában azonban semmi értéke és haszna nincs.” Szükségünk van valamire magunkon kívül, ami meg tudja szelídíteni az emberi szív „gonosz kívánságait” és új érzéseket ad. Főként ezért imádkozunk, amikor ezt mondjuk „Ne vígy minket a kísértésbe.”

Hála Istennek, ez a mennyei, szellemi erőforrás a miénk lehet imádság által, mert Krisztus meghalt és feltámadt. Hogy segítsen azon a hajlamunkon, hogy állandóan elcsábít és vonz a „rossz vágy”, a megváltott élet számos fegyvere áll rendelkezésünkre. És hogy ellenálljunk a fárasztó kísértés csáberejének, itt van nekünk a Szentlélek ereje. Íme néhány módja annak, hogy konkrétan és stratégia-ailag imádkozzunk a szent és tiszta életért.

Imádság a csalogatás elkerülésére

Először is fókuszálj imádságban Krisztus keresztiére, és hittel kapaszkodj bele abba a valóságba, hogy te már a bűnnek halott vagy a Kereszt miatt. Krisztusban már nem vagy többé a gonosz kívánságok rabszolgája, amik elcsábíthatnak. Ez azt jelenti, hogy meg van a képességed, hogy a gonosz csábításra úgy reagálj, mint egy halott ember, tehát sehogy. Ez pedig imádságos hittel kezdődik, aminek dacolnia kell az érzésekkel. Pál figyelmeztet minket: „Hiszen tudjuk, hogy a mi óemberünk megfeszítettetted vele, hogy megsemmisüljön a bűn hatalmában álló test... Ezért tehát ti is azt tartjátok magatokról, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek Istennek a Krisztus Jézusban.” (Róma 6:6, 11)

Másodszor, keresd és hidd el Krisztus természetfeletti kegyelmét és védelmét az életedben. A kereszten a Sátán le lett fegyverezve (Kolossé 2:15), és a csábítása és hatalma feletti győzelem adatott neked.

Harmadszor, kérd az Urat, hogy segítsen neked határokat állítani azokon a területeken, ahol a leginkább sebezhető vagy. Keresd Istent, hogy adjon bátorságot elkerülni a titkos dolgokat az életedben, mint amilyenek az esztelenifjúnak voltak a Példabeszédek 7. részében, amikor rossz környéken a sötétség védő titkosságában bóklászott.

Negyedszer, imádkozz az „Úr félelméért”. Imádkozz azért, hogy kinyilatkoztassa magát Isten szentsége, ami megtör téged, és a szíved bűnbánó és engedelmes maradhat. Isten azt mondja: „Mert én arra tekintek, aki nyomorult és megtört szívű, és aki igéimet tiszteli.” (Ézsaiás 66,2)

És végül imádkozz, miközben végigolvasod a Példabeszédeket annak fényében, hogy milyen döntéseket szoktál hozni. Olvasd el az igeverseket lassan, és mindegyik után imádkozd el őket Istennek, mint egy személyes kérést a szent életstílusért.

Imádság a kifárasztás elkerülésére

Imádkozz folyamatosan, hogy telve legyél Szentlélekkel. Legyen ez a legfontosabb személyes kérésed. A Szentlélek elhozza Jézus feltámadt életét, hogy az igazságosságnak és élj, és segít, hogy engedelmes legyél Krisztusnak a sebezhető, halandó testedben. Pál reményt ad neked: „Ha pedig annak a lelke lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halottak közül, akkor az, aki feltámasztotta a Krisztus Jézust a halottak közül, életre kelti halandó testeteket is a bennetek lakó Lelke által.” (Róma 8:11)

Kérd meg az Urat, hogy segítsen fegyelmezettnak lenni. Nem úgy, mint az esztelen ifjú a Példabeszédekben. Bízz az Úrban, hogy adni fog erőt, hogy nemet mondj a testi ösztönzésnek, és bátorságot ad, amire nagy szükséged van, hogy ne adj meg mindent magadnak, amit csak akarsz.

Kérd meg Istent, hogy fedje fel előtted az önbecsapásnak és a tévhiteknek azon területeit, amik a bűhöz vezetnek téged. Hogyan racionalizálod a bűnt? Hogyan hazudsz Istennek? Mivel csapod be magad és körülötted élőket? És mit hazudsz a bűnöd következményeiről?

Az imádság legyen neked több mint hogy ismételted a kéréseid listáját. Gyakorold, amit Pál apostol úgy hívott „Szentlélek közössége” (2Korintus13:13). Szánj időt arra, hogy imádd Istent, és hogy találkozz a jelenlétével a szívedben. A lelked és az érzéseid hódoljanak be Őneki. Engedd, hogy az Ő igazságos szíve betöltse a tiédet. Ahogy Júdás utasít: „Épüljetek szentséges hitetekben, imádkozzatok a Szentlélek által.”(Júdás 20)

Új vágyak

Világos, hogyha az imádságban Krisztus halálára és feltámadásra fókuszálunk, akkor konfrontálódni fogunk a korábbi vágyainkkal. Ahogy P.T. Forsythe mondta: „Amíg nincs bennünk az, ami felettünk van, addig engedünk annak, ami körülötünk van.”

A bálványozás és a bűnös szokások háttérében a mi hamis vonzódásunk és „gonosz kívánságaink” állnak (Jakab 1:14). János apostol figyelmeztet minket: „Ne szeressétek a világot, se azt, ami a világban van. Ha valaki szereti a világot, abban nincs meg az Atya szeretete.” (1János 2:15).

Volt egy barátom, John akit néhány évvel ezelőtt kineveztek az Év Tűzoltójának Los Angelesben. John keménykötésű srác, és Krisztus lelkes követője, aki személyesen sok erős férfit vezetett Jézushoz. Egyszer elmesélte, hogy a mentora arra biztatta, hogy keljen fel minden reggel korán és imádkozzon „Uram segíts, hogy szeressem, amit Te szeretsz, és utáljam, amit Te utálsz.”

Ez egy olyan imádság, ami alapjaiban átformál, és támogat minket a vágyak színtjén. Jézusról mondta az Ige: „Szeretted az igazságot, és gyűlölted a gonzságot” (Zsidók 1:9). Amikor azt imádkozzuk „Ne vígy minket a kísértésbe”, akkor valójában azért imádkozunk, hogy vágyainkat az övéhez igazítsuk.

Egy skót prédikátor és író, Thomas Chalmers (1780-1847) egyik igehirdetésének ez volt a címe: „Az új vágyak kirobbanó ereje.” Egy ilyen kirobbanó erőre, szenvedélyre van szükségünk Isten felé, ami égeti a szívünket, és kiűzi, kirobbantja a

hamis, világi vágyakat, amik bujasággal, kapzsisággal és büszkeséggel táplálnak minket. Ez attól függ, mit szeretünk, és mi van a szívünkben.

Imádkozhatunk úgy, ahogy Chalmers tette: "Drága Uram, Te teremtetted ezt a gyönyörű világot, és elrendelted, hogy kiemelkedjen a káoszából, kérlek tedd meg ugyanezt az én sötét,zavaros, tönkrement lelkemmel is."

James T. Bradford - az Assemblies of God általános főtitkára

A forgatókönyvön túl

A Szellemben való imádkozás és a nyelvek ajándéka

Írta: Joseph L. Castleberry

Szerző megjegyzése: a következő esszé használható igehirdetések segédanyagaként, amikor Szentlélekkeresztségről tanítunk vagy prédikálunk.

Senki sem él a valódi világban. „Sosem viszed semmire az életben.” - ordította az apja – „Nem énekelsz olyan szépen, mint a nővéred.” – sértegette az édesanyja. „Buta vagy, mint a föld.” „Pont olyan vagy, mint az apád.” „Sosem fogod tudni ki-fizetni a főiskolát.” „Ha nem úgy csinálod, ahogy mindig szoktuk, akkor nem lesz jó.” „Az ilyenek (a nemzetiséged, bőrszíned, vagy személyiségtípusod), sosem viszik semmire.” „A keresztények furcsák.” „Csak a gyengék hisznek Istenben.”

Hazugság, hazugság, hazugság

A Biblia azt mondja: „igaz az Isten, az emberek pedig valamennyien hazugok” (Róma 3:4) Hogyan juthatunk túl az emberi hazugságon és találhatjuk meg Isten igazságát? A válasz: élethosszig tartó kutatás. Míg Isten arra teremtett minket, hogy tanuljunk, sokan – ahogy a Biblia mondja - „mindig tanulnak, de az igazságot sohasem ismerik meg” (2Timóteus 3:7)1. Mivel senki sem tudja tökéletesen Isten igazságát, ezért senki sem él a valódi világban.

Természetesen mi úgy érezzük, hogy a való világban élünk, hiszen a testünk a valódi fizikai világban él. Viszont amíg mi a testünkben létezők – a fejünkben élünk – mindent, amit tapasztalunk, átszűrünk azokon az alaphiteken, amit a világról feltételezünk. A „programunk” determinálja, hogy mennyire értjük a világot: és amikor valamilyen elképzelések leragadnak a fejünkben, akkor az élet Isten csodálatos földjén is úgy tűnhet, mint egy kirándulás a pokolba. Míg néhányan a földet egy döbbenetes helynek tartják tele lehetőségekkel, addig mások úgy élenek, mintha börtön lenne ajtóik nélkül.

Kétségtelen, hogy néhányan tisztábban látják a világot mint mások. De mindannyian egy mentális világban élünk, amit mások továbbadnak nekünk. A szüleink, a tanáraink, a barátaink, az ellenségeink, a média, a kormány, a vallás, amiben felnőttünk – állandóan mondják nekünk, hogy milyen a világ, milyen az élet, kik vagyunk, és mit tehetünk. Mindannyian úgy magyarázzák a világot, hogy belül állandóan harcolnak a hatalomért.

Az élet forgatókönyve

Régebben a filozófia nagy hangsúlyt fektetett arra, hogy az emberek hogyan tudnak uralni másokat azzal, hogy rájuk terhelnek egy világnézetet. Némelyik filozófus úgy hívta ezeket a nézeteket, hogy „hatalom értekezések”. Én úgy hívom, hogy forgatókönyv. Az egyik leghíresebb XX. századi filozófus Jean-Paul Sartre írt egy színművet Nincs kiút??? (No Exit) 2 címmel. Csak három szereplője van, és a pokolban játszódik. A beszélgetésükön keresztül mindegyik próbálja manipulálni a többieket, hogy megszerezzék mindazt, ami a természetükből fakad. A végén az egyik színész kijelenti: „A pokol a többi ember.” Sartre teljesen belefáradt abba, ahogyan az emberek megpróbálják egymásra erőltetni az akaratukat.

Mint a színészek a színpadon, akik ismétlik a szöveget, amit betanultak, az emberek hajlanak arra, hogy úgy viselkedjenek, ahogyan a társadalom megírta nekik. Nagyon kevesen élnek innovatív életet, bátor kreativitással. Ismersz olyat, aki teljesen máshogy él, eredetien, mindent kielégítően, és teljesen meglep mindenkit, aki megismeri őt? Sajnos nagyon kevés ilyen ember van. Az emberi történelemben csak egyetlen ember volt, aki teljesen a saját forgatókönyve szerint élt, mi úgy hívjuk őt, az Igazság. A legtöbb ember egyszerűen engedelmesen leéli a neki megírt életet, amit mások írtak meg, azt mondják, amit mondaniuk kell, azt teszi, amit tenniük kell, próbálnak másokat boldoggá tenni, és vágnak valami jobb után.

Legyőzni a forgatókönyvet

Van mód rá, hogy legyőzzük a forgatókönyvet. Úgy hívják, nyelveken szólás, egy ősi lelkigyakorlat, amit gyakran említ az Újszövetség, és amit százmilliók gyakorolnak ma szerte a világon. Sajnos néhányan, akik sosem beszéltek nyelveken, megtámadták azokat (történelmileg???) akik beszélnek, és azt mondják rájuk, hogy furák. De egy mai, az egész Egyesült Államokra kiterjedő felmérése a Paw Kutató Intézetnek (Paw Research Center) azt mutatja, hogy körülbelül az amerikaiak 23 százaléka beszél nyelveken. Ha népesség negyede csinál valamit, az nem igazán nevezhető furcsának. Ha a tényeket nézzük, inkább lenne normálisnak nevezhető.

Mégis, a furcsa még nem a legrosszabb szó, amit a nyelveken szólásra használtak. Az 1900-as években, amikor a leginkább megnövekedett azoknak a száma, akik nyelveken szóltak, akkor azok, akik nem akarták, hogy mások nyelveken szóljanak, elkezdtek azt tanítani, hogy a nyelveken szólás démoni. Nincs egyetlen igevers a Bibliában, amely szerint a nyelveken szólás démoni, vagy furcsa lenne, vagy bármivel is kevesebb, mint Isten csodálatos ajándéka. Mégis sokan, akik magukat Bibliában hívő keresztényeknek tartják, elhiszik, amit mások mondanak nekik, ahelyett hogy azt hinnék el, amit a Biblia mond a nyelveken szólás ajándékáról.

Tehát mit mond a Biblia a nyelveken szólásról? Röviden, néhány igevers elmondja lényegét. Pál ezt írja: „aki nyelveken szól, nem emberekhez szól, hanem Istenhez. Nem is érti meg őt senki, mert a Lélek által szól titkokat.” (1Korinthus 14:2). Aztán hozzáteszi: „Mert ha nyelveken szólva imádkozom, a lelkem ugyan imádkozik, de az értelmemet nem használom” (1Korinthus 14:14). Tehát a Biblia szerint, amikor valaki nyelveken imádkozik, akkor közvetlenül Istenhez imádkozik. Nem tudja, hogy mit imádkozik, a lelkük azonban Istenhez kiált, és titkokat mond, amiket az elme nem ért meg. Máshol Pál ezt írja: „Ugyanígy segít a Lélek is a mi erőtlenségünkön. Mert amiért imádkoznunk kell, nem tudjuk úgy kérni, ahogyan kell, de maga a Lélek esedezik értünk kimondhatatlan fohászkodásokkal. Aki pedig a szíveket vizsgálja, tudja, mi a Lélek gondolata, mert Isten szerint jár közben a megszenteltekért” (Róma 8:26-27)

Az Úr imája így tanít minket imádkozni: „Jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben úgy a földön is” (Máté 6:10). A legtöbb esetben, amikor azt kérjük, hogy legyen meg Isten akarata, akkor vakon imádkozunk, hiszen egyszerűen nem tudjuk mi Isten akarata. Sokszor rosszul értelmezzük a problémánkat vagy másokét, és ez vezet ahhoz, hogy Isten akaratával ellentétesen imádkozunk, anélkül, hogy tudatában lennénk ennek. Ettől igazán gyengének érezzük magunkat. De Isten segít nekünk.

Isten akarata szerint imádkozni

Jézus megígérte a tanítványainak: „erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek” (Apostolok Cselekedetei 1:8). Azután tette ezt az ígéretet, miután a tanítványok megkérdezték: „Uram, nem ebben az időben állítod fel újra a királyságot Izraelnek?” (1:6), Jézus pontosan tudta mit kérdeznek. Egy korábbi beszélgetésben azt mondta nekik, hogy tizenkét trónon fognak ülni és ítélni fogják Izrael törzseit. Egy olyan időszakon mentek keresztül, amikor összetörték az álmaik – mikor Jézust brutálisan keresztre feszítették. Azonban az erőteljes feltámadása után készek voltak elfoglalni a hatalmukat mások felett, segíteni Jézusnak uralkodni. Jézus válasza a nagyravágyásuknak szólt: „Nem a ti dolgotok, hogy olyan időkről és alkalmakról tudjatok, amelyeket az Atya a maga hatalmába helyezett. Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek”(1:7-8). Más szavakkal: felejtsd el, hogy hatalmad lehet mások felett.

Az Atya fenntartja magának ezt a hatalmat, ezzel neked nem kell foglalkoznod. De fogsz kapni erőt. Ez nem olyan erő, amivel másokon uralkodhatsz, hanem olyan erő benned, amellyel szolgálhatod Istent, amivel bizonyoságot tehetsz másoknak Isten megmentő erejéről, és részt vehetsz Isten diadalmenetében szerte a világon.

És a tanítványok tényleg kaptak Szentlelket és erőt. És ezzel az erővel együtt megkapták a nyelveke szólás ajándékát. „Hirtelen... valami lángnyelvek jelentek meg előttük, amelyek szétoszlottak, és szálltak mindegyikükre. Mindnyájan megteltek Szentlélekkel, és különféle nyelveken kezdtek el beszélni; úgy ahogyan a Lélek adta nekik, hogy szóljanak.” (2:2,4)

Minden keresztény megkapja a Szentlelket, abban a pillanatban, amikor újjászül-
etik. Jézus tanítványai megtapasztalhatták Jézus megváltását, és a bennük lakó
Szentlelket az életükben. De pünkösöd napján megkapták az erő teljességét, ami
akkor jön el, amikor a hívők először nyitják meg életüket teljesen a Szentléleknek.
Ezzel az erővel jön a nyelveken szólás ajándéka, és egy olyan szabadság, amit
sosem ismertek.

Ugyanez a nyelveken szólás ajándéka elérhető ma minden keresztény embernek.
A Szentlélek szeretne minket csordultig tölteni, és ekkor a nyelveken szólásra is
szabadok leszünk. Innentől kezdve a hazugságok, a megtévesztés, vagy a részigaz-
ságok, amiket életünkben mondtak nekünk, már nem fognak korlátozni minket az
imádságban. Szabadon fogunk tudni imádkozni, a Lélek vezetésével, Isten akarata
szerint. És nem csak mi leszünk szabadok, hanem Isten is felszabadul arra, hogy
azt tegye, amit csak szeretne az életünkben. Innentől kezdve nem csak a kéréseink
és utasításaink listáját fogjuk előadni (és gyakran a panaszainkat és kifogásainkat)
Istennek. Megvalljuk Isten titkait a Szentlélek erejével, és a saját ajkaink fogják
kimondani Isten akaratát.

Felépíteni a Szellemünket

Pál szerint, amikor így imádkozunk, akkor magunkat építjük Szellemben: „Aki
nyelveken szól, önmagát építi” (1Korinthus14:4) Amikor nyelveken imádkozunk,
lélekben növekszünk, összegyűjti az erőnket, és néha amit tudunk szellemben,
azt megérteti az elménkkel is. A híres orosz fizikus és tudomány-filozófus, Michael
Polanyi, azt írta: „többet tudunk, mint amit képesek vagyunk elmondani”. Klasszi-
kus művében a *Burkolt Dimenzióban* (A Tacit Dimension) 3 leírja, hogy a törté-
nelem legnagyobb tudományos felfedezései már ott voltak a tudósok tudatalat-
tijában, mielőtt képesek lettek volna azt értelmesen szavakba önteni. Tény, hogy
a tudományos felfedezések hajlamosak a tudósok álmaiban előjönni, vagy éppen,
amikor pihennek vagy játszanak, sokkal inkább, mint megfigyelés, vagy analízis
közben.

A Szellemben imádkozás a nyelveken szólás által az egyik módja, ahogy Isten
beszél hozzánk, sokkal korábban, minthogy az elménk megértené Isten akara-
tának a részleteit. Ez a legnagyobb formája az imádságnak. Gyakran, amit mé-
lyen lélekben megtanulunk az imádság alatt, felbukkan az elménkben, pont akkor,
amikor éleslátásra van szükségünk.

Elfogadni Isten ajándékát

Szükség van rá, hogy elfogadd, és megkaphatod Isten csodálatos ajándékát most rögtön. Az első lépés, hogy elfogadd ezt az ajándékot, hogy hiszel benne. Ebben a pillanatban minden okod meg van rá, hogy elhidd, Isten szeretne feltölteni Szentlélekkel és erővel. Jézus úgy utalt erre az ajándékra, mint „az Atya ígérete” (Apostolok Cselekedetei 1:4).

Ha Isten gyermeke vagy, minden okod megvan rá, hogy elvárd, Isten megtartja az ígéretét. Amikor Péter felállt, hogy elmagyarázza a tömegnek, ami összegyűlt, hogy a tanítványok miért beszéltek nyelveken, akkor olyan egyszerűen mondta, amennyire csak lehet: „Mert tiétek ez az ígéret és gyermekeiteké, sőt mindazoké is, akik távol vannak, akiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk” Apostolok Cselekedetei 2:39). Ha a hited Krisztusba vetted, akkor biztosan számíthatsz rá, hogy megkapod az Atya ígéretét, ahogy a tanítványok is megkapták pünkösdkor.

A nyelveken szólás ajándékát te is úgy fogod megkapni, mint ahogy a hívők Pünkösd napján. Apostolok Cselekedetei 2. fejezet 4. verse ezt mondja: „(ők) különféle nyelveken kezdtek beszélni, úgy, ahogyan a Lélek adta nekik”. Nézd meg kik kezdtek el beszélni: ők. Nézd meg ki hatalmazta fel őket: a Lélek. Isten nem beszélt helyettük, hanem ők mozgatták a szájukat, és ők maguk beszéltek. És ugyanebben az időben a Szentlélek munkálkodott és lehetővé tette nekik, hogy nyelveken beszéljenek.

Nézd meg még egyszer, hogy nem azt mondja az Ige, hogy először hallották a hangot a fejükben, és utána mondták. Nem így beszél egyikünk sem. A mindennapi beszélgetésben általában

Hogyan kezdjük el Szellemben imádkozni?

Lépjünk be Isten jelenlétébe hittel és őszintén. Ha az éneklés közelebb visz Istenhez, akkor hallgass zenét, és énekkel lépj be Isten jelenlétébe. Dicsőítsd az Urat és valld meg az Ő jóságát. Amikor készen vagy, mondd el ezt az egyszerű imát: „Mennyei Atyám, a gyermeked vagyok. Arra teremtettél, hogy újjászülessek a Szentlélekben, a Fiúban való hit által. Ugyanezzel a hittel jövök most, hogy elfogadjam az ígéretedet. Nekem szól, mert minden hívőnek szól. Elfogadom a Szentlélek erejét és a nyelveken szólás ajándékát. Köszönöm Atyám a jó ígéretet.” Amikor imádkozol, érezni fogod Isten jelenlétét. Amint úgy érzed, hogy Isten ott van veled, kezdj el nyelveken imádkozni! A jelenléte azt jelenti, hogy azért van ott, hogy betartsa az ígéretét. Nem fog neked csalódást okozni. Bátran kezdj el beszélni nyelveken, ahogyan Isten engedi! Ne félj, hogy olyasmit mondasz, amit nem értesz! Ez a nyelveken imádkozás ajándéka. Bátran beszélj, hittel! Ajánld fel Istennek a szavakat, amiket nem értesz. Ugyanakkor, a Lélek vezetni fog a nyelveken szólásban. Ennyire egyszerű. Nem kell megértened, igazából nem fogod érteni. Csak imádkozz hittel, és fogadd el az áldásait, ami egész életedben elkísér majd. Miután elfogadtad az ajándékot, mindig legyen időd Szellemben is imádkozni, amikor imádkozol.

nem tervezzük meg előre a szavakat, és aztán mondjuk őket. Csak beszélünk, és a szavak maguktól jönnek, ahogy az elménk engedi.

Valami hasonló történik, amikor nyelveken imádkozunk. A hangunk dolgozik – a gége, a nyelv, az ajkak, az arcizmok, mindegyik teszi a dolgát – akárcsak a Szentlélek (az elménk helyett) intézi a szavakat, amiket mondunk. A nyelveke szólás a Szentlelken és rajtad is múlik.

Ha hiszel a Szentlélek ajándékában, kész vagy elfogadni a nyelveken szólás ajándékát? Miért nem imádkozol most és fogadod el?

JEGYZETEK:

1. Az igeverseket az új protestáns fordítású Bibliából idéztük.
2. Jean Paul Sartre, *No Exit and Three Other Plays* (New York: Vintage Books, 1949)
3. Michael Polanyi, *The Tacit Dimension*. (New York: Anchor Books, 1967), 4.

Joseph L. Castleberry, Ph.D a kirklandi (Washington állam), Northwest Egyetem igazgatója, a *Dream Leaders (Álomvezetők)* című könyv szerzője (NavPress, 2011).

Oda fel, ide le, a mi és az én

Írta: George Paul Wood

Függetlenül attól, hogy hogyan imádkozunk formailag, vagy milyen reménység él a szívünkben, ideje lenne ráébrednünk ezeknek a szavaknak a valódi jelentésére és jelentőségére: „Jöjjön el a te országod, amint a mennyben, úgy a földön is!”

Ha a Te imádságaid olyanok, mint az enyémekek, nos, akkor azok leggyakrabban teljesen én-központúak. Valójában a legtöbb imádságom egyfajta tedd-meg-ezt-vagy-azt lista Istennek. Egy keresztények közötti, életen át tartó imaközösség tapasztalatait értékelve arra jutottam, hogy a legtöbbünk imaélete bizony nagyon beszűkült és önző.

Nem mintha baj lenne Istent megkérni arra, hogy töltsen be a szükségünket. Elvégre maga Jézus tanította nekünk, hogy imádkozzunk így: „adj nekünk...”, „bocsáss meg nekünk...”, „szabadíts meg minket...” (Máté 6:11-13) Sőt, meg is ígérte, hogy ezek a dolgok, az „élet szükségletei” meg is adatnak nekünk (6:33). Vagyis mi rossz lehet abban, ha olyasmit kérünk Jézustól, amire ő maga is bátorított minket, hogy kérjük bátran, és aminek még a teljesítését is megígérte?

Valamit mégis elrontunk az imádságainkban, amikor a szükségünket helytelenül látjuk, és összekeverjük a pillanatnyi vágyainkat a valódi, fontos szükségünkkel. Jézus szerint a helyes imádságban a megfelelő sorrend Istennel kezdődik – a „Te neved”, a „Te országod” és a „Te akaratod” van a lista élén (6:9-10). Csak ezután jön az „adj nekünk”, a „bocsáss meg nekünk” és a „szabadíts meg minket”. Csak ebben a sorrendben és hozzáállásban fog találkozni Jézus ígérete a mi szükségünkkel: „De keressétek először az ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek.” Függetlenül attól, hogy hogyan imádkozunk formailag, vagy milyen reménység él a szívünkben, ideje lenne ráébrednünk ezeknek a szavaknak a valódi jelentésére és jelentőségére: „Jöjjön el a te országod, amint a mennyben, úgy a földön is!”

Imádság a kapcsolatainkban

Azzal kell kezdenünk, hogy felejtsük el az egónkat! A „Miatyánk” görög szövegéből hiányzik az „ego” szócska – vagyis nincsen egyes szám első személyű személyes névmás egyetlen esetben sem! Csak a többes szám első személy jelenik meg, a „mi”. Ez a felfedezés nem nyelvtani jelentőségű, hanem lelki, spirituális. Az „én” személyes névmás ugyan hiányzik az imádságból – de „én” mint valóságos személy, természetesen benne vagyok. Értelmezni kell saját magamat Isten királyságában – anélkül, hogy önző lennék. De nem imádkozhat helyettem más, valahogy mégis benne kell maradnom.

Akkor mit kezdjek magammal imádkozás közben? A neo-platonista filozófus, Plotinus úgy beszélt az életről, mint „repülni egyedül az Egyetlenhez”. Sok keresztény valahogy így érzi magát imádkozás közben. Ugyanilyen abszolút individualista módon – mert ez erről szól! „Jöttem a Gecsemánéba egyedül...” – hangzik egy ismert himnusz sora.

Jézus azonban másképpen tanított imádkozni! Én nem egy elszigetelt egyéniség vagyok – hanem egy egyéniség a közösségben. Nem imádkozhatok úgy, hogy „Én Atyám...” Csak „mi” imádkozhatunk úgy, hogy „Mi Atyánk...”! És ebben mindkét síkon „mi” együtt vagyunk közösségben: vízszintesen, mint együtt imádkozó emberek, és a „függőleges síkon” is, ahogyan Isten együtt lát bennünket, mint Hozzá imádkozókat. Isten a Szentlélek által ugyanúgy lehetővé teszi számunkra, hogy „Abbá, Atyánknak” hívjuk őt, mint ahogyan Jézus is megszólíthatta (Galata 4:6). Az imádságban mi nem vagyunk egyedül, mert nem egyedül vagyunk Isten gyermekei! Mi mindannyian Istenhez tartozunk, és Őbenne egymáshoz is.

De gondoljunk arra, hogy akihez imádkozunk, ő sincsen egyedül: „Ő Isten, az Atya, és a mi urunk, Jézus Krisztus” (Róma 15:6) Együtt a Szentlélekkel méltók az imádatunkra (Lukács 24,49 és Apcsel2,33). Az imádság tehát nem valamiféle magányos repülés, hanem közös zárandoklat testvéreinkkel a Szentháromság Istenhez.

Hadd adjak két konkrét tanácsot mindezek begyakorlásához. Először is imádkozunk sokat a testvéreinkkel közösségben. Természetesen fontos az egyéni csendesség és az Isten előtti egyszemélyes közösség is, Jézus tanított is erről (Máté 6,6) és példát mutatott nekünk ebben is (Máté 4,2) – de egyik sem helyettesítheti a másikat. Mindkettőre szükség van, mert kiegészítik egymást. Ha átolvassuk az Apostolok Cselekedeteiről írott könyvet, végigvonul rajta az a tény, hogy a Szentlélek akkor nyilvánult meg különösen erőteljesen, amikor a testvérek együtt imádkoztak (Apcsel 2:1-4, 8:14-17, 10:44-46, 13:1-3, 19:1-7).

Másodszor pedig imádkozunk sokat másokért. Az olyan önző és öncélú imádsogokról, amiknek a lényege az „én”, az „enyém”, a „nekem” – nem ismeri az Újszövetség. A második nagy parancsolat a felebarátunk szeretése, (Máté 22,37-40). És természetesen magamat is szeretnem kell, magamért is imádkozhatok, de ennek mégis összhangban és egyensúlyban kell lennie a másikért való imádkozással – hiszen ennek a parancsolatnak éppen egy a kiegyensúlyozottság a lényege.

Az imádság és a vágy

Az imádság a vágyaink kifejezésének egyik módja. Vágyunk az ételre – és kérjük Istent, hogy gondoskodjon rólunk. Vágyunk megbékélésre, és kérjük Istent, bocsásson meg nekünk. Vágyunk útmutatásra, ezért kérjük Istent, vezessen bennünket. Az igazi kérdés az, hogy miből, honnan fakadnak és mire irányulnak a vágyaink. A Miatyánk sorrendjét figyelembe véve a vágyainknak először Isten személyére, akaratára, céljaira kell irányulnia. Ezek a „függőleges” vágyaink: Isten nevének megszentelése, akaratának teljesítése, országának építése. Ezek után jönnek a „vízszintes”, az emberi léptékű vágyak: az élelem, a megbocsátás, a vezetés utáni vágyunk. És a kettő összhangban van egymással, kiegészítik egymást: ha Isten akaratát teljesítjük, akkor ő gondoskodik rólunk. Ha megbocsátunk egymásnak, ő is megbocsát nekünk. Ráadásul ha megfigyeljük, ezek a vágyak átölelik a teljes emberi létet: a Miatyánk magában foglalja a fizikai, a közösségi és a lelki-szellemi vágyainkat egyaránt. Az Úri imádság megtanít helyesen látni a saját vágyainkat is, és odafigyelni a felebarátunk vágyaira is, a teljesség és a szeretet jegyében.

Amikor azt kérjük imádságunkban, hogy „legyen meg az akaratod itt a földön, miképpen a mennyben is teljesül” – akkor voltaképpen azt kérjük, hogy a függőleges és vízszintes, a saját és a felebarátunk vágyai együtt teljesezhessenek be. Ilyenkor arra kérjük Istent, hogy szüntesse meg a szakadékot a menny és a föld között, hogy a kettő „összeérhessen”, míg meg nem érkezik az új ég és az új föld (2Péter 3,13).

Amikor Jézus megkezdte nyilvános szolgálatát, tulajdonképpen a vágyaink beteljesedését jelentette be: „Isten országa megérkezett közétek! Higgyetek és térjete meg!” (Márk 1,15) Jézus számára Isten országának eljövetele maga az evangélium.

Az Isten országa és az evangélium között kapcsolat először Ézsaiásnál jelenik meg (52,7): „Mily szép, ha feltűnik a hegyeken az örömhírt hozó lába! Békességet hirdet, örömhírt hoz, szabadulást hirdet. Azt mondja Sionnak: Istened uralkodik!” Ézsaiás és Jézus számára az Isten országa ugyanazt jelenti: megbékélést, megváltást, Isten uralmának megvalósulását. Az Ézsaiás 11,1-16 szépen mutatja be a Szentlélek által felhatalmazott Messiást (1-3), aki helyreállítja az igazságot a társadalmi kapcsolatokban (3-5), megbékéltet istennel minden teremtményt (6-9), és a megváltásban egyesít minden embert, legyen zsidó vagy keresztény (10-16). Az Ézsaiás 61,1-2 úgy írja le a Lélek által felhatalmazott Messiást, mint a szegények pártfogóját, a betegek gyógyítóját, az elnyomottak megszabadítóját. Jézus épp ezt az igazságot olvassa fel „székfoglaló beszédében” a názáreti zsinagógában (Lukács 4,16-21), és ugyanezt idézi válaszul Keresztelő János tanítványainak, amikor azt kérdezik tőle, ő-e a Messiás (Lukács 7,18-23).

Nézzük megint a konkrétumokat: hogyan ismerhetjük fel, hogy Isten beteljesíti a vágyainkat?

Először is ne fojtsd el a vágyaidat – hanem vágyjál egyre többet! Jézus tanítványai nem sztoikusok, akiknek el kell fojtaniuk a vágyaikat, mert azokat ellenségnek tekintik. János megemlíti, hogy mit mondott Jézus, amikor kiűzte a jeruzsálemi templomból a kufárokat: „A házad iránti vágy és szenvedély tüze emészt engem!” A vágy önmagában nem rossz! Legfeljebb akkor válik bűnné, ha a bűnre irányul. De az Isten után való vágyakozás jó! Az üdvösség, a gyógyulás utáni vágy jó! Az igazságosság és a békesség utáni vágy az jó!

Másodszor várjunk a vágyaink beteljesedésére! Jézusban Isten országa megérkezett közénk (Máté 12,28)! Már tapasztaltuk Isten békességét, az üdvösséget, Isten uralmát. Nem tudjuk tényként elfogadni azt, hogy Isten „mindent megtehet sokkal bőségesebben, mint ahogy mi kérjük vagy gondoljuk, a bennünk munkálkodó erő szerint”?! (Efézus 3,20) Vagy inkább tele vagyunk kételyekkel, és ezért nem fogjuk átélni az imádságaink beteljesedését (Jakab 1,7-8)?

Az imádság, mint küzdelem

Mindezek ellenére a legtöbb imádságunk megválaszolására többet kell várunk, mint gondoljuk.

Nekem ízületi gyulladásom van a gerincemben. Minden vasárnap gyógyulást kérve előre megyek, hogy a vének imádkozzanak értem – de mind a mai napig még nem éltem át a gyógyulást. Talán sok hasonló történetet hallottál már. Sok ima azért marad megválaszolatlanul, mert az imádkozók elfelejtik: ez voltaképpen küzdelem. Ráadásul napjainkban az imádság szellemi hadviselésének módja is megváltozott.

A modern szóhasználatban a „királyság” vagy „ország” egy statikus kifejezés: földrajzi területeket, határokat jelöl. Például az Egyesült Államok egy ország, egy „birodalom”. Azonban a bibliai szóhasználatban a királyság, az uralom nagyon is

absztrakt és dinamikus kifejezés – magát az uralkodást, mint folyamatos cselekvést jelenti (Lukács 19,12), azokat a nagyon is konkrét intézkedéseket, amelyeket az uralkodó meghoz a hatalma gyakorlása közben (Máté 20,28).

Isten Királysága ezt a három elemet foglalja magában: Isten valóságos uralkodásának tényét, az ezt kifejező erőteljes fellépését és uralkodó tetteit, valamint mindezek következményeit az ő birodalmában, a békességet és üdvösséget azok számára, akik ezt hittel elfogadják és megtérnek Hozzá (Márk 1,15). Az imádság ebben a képletben a mi küzdelmünk és harcunk Isten uralmának megvalósulásáért, mivel a teremtett világ fellázadt az Ő szuverén hatalma ellen, ellenáll az akaratának és gátolja az uralma kiterjesztését.

Oscar Cullman ezt a küzdelmet a híres D-naphoz hasonlítja. Amikor 1944 június 6-án a szövetséges csapatok partra szálltak Normandiánál, a második világháború gyakorlatilag már eldőlt. A németek mindkét fronton vesztesre álltak – ennek ellenére tovább harcoltak egészen a '45. május 8-ai teljes kapitulációig. Jézus eljövetelkor valami hasonló történt. Meghirdette Isten uralmának beteljesedését a földön, legyőzte a bűnt, a betegséget, a halált, a démonokat – de a gonosz még mindig harcol. A háborút elveszítette, de még csatázik. A háború végső lezárása, a gonosz „kapitulációja” Jézus második eljövetelkor fog megtörténni, amikor „és letöröl minden könnyet a szemükről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem játkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak.” (Jelenések 21,4) A háború eldöntése és megnyerése Isten diadala volt. De a kapitulációig az ellenség még harcol, és ezekben a kisebb-nagyobb csatákban nekünk kell helyt állnunk.

Ennek a harcnak a része az imádság küzdelme.

De miért nem használ Isten valamiféle szellemi „atombombát” a harcok végleges felszámolásához?! Egy szempillantás alatt vége lenne minden csatározásnak...

Amikor a Jelenések 6,9-11-ben Jézus feltöri az ötödik pecsétet, János látja, „az oltár alatt azoknak a lelkét, akiket az Isten igéjéért öltek meg, és azért a bizonyágtételért, amelyet megtartottak. És hatalmas hangon kiáltották: „Urunk, aki szent és igaz vagy, meddig nem ítélsz, és meddig nem állsz bosszút a mi vérünkért azokon, akik a földön laknak?” Akkor fehér ruha adatott mindegyiküknek, és megmondattott nekik, hogy nyugodjanak még egy kis ideig, amíg teljes nem lesz azoknak a szolgatársaiknak és testvéreiknek a száma, akiket ugyanúgy megölnék, mint őket.”

Ennek a jelentnek missziós üzenete van: Isten azért nem „bombázza le” a bűnös világot, mert akkor a bűnös emberek elpusztulnának azonnal, és nem térhetnének meg! De Isten még mindig kínálja a megváltást az ellene fellázadtaknak, Isten Igéje még hirdettetik a világban, hogy megmentsen minél többeket! Az imádság az egyház küldetése, hozzájárulás Isten győzelméhez abban az átmeneti időben, míg a háború végleg le nem záródik. A mi küldetésünk, hogy Isten türelmének gyümölcseit betakarítsuk – „Nem késlekedik az Úr az ígérettel, amint egyesek gondolják, hanem türelmes hozzátok, mert nem azt akarja, hogy némelyek elveszenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen.” (2Péter 3,9)

Egy gyakorlati tanács ezzel kapcsolatban: ha nem is kapsz választ azonnal az imádságaidra, bízz Isten időztetésében! „Vajon az Isten nem szolgáltat-e igazságot választottainak, akik éjjel-nappal kiáltanak hozzá? És várakoztatja-e őket? Mondom nektek, hogy igazságot szolgáltat nekik hamarosan.” (Lukács 18,7-8)

Az imádság, mint engedelmesség

Egyik jó barátom, Tony, tizenévesen tolókcocsiba került egy baleset következtében. Egy pünkösdi szeretetházba költözött, azzal a hittel, hogy Isten meg fogja őt gyógyítani. A pszichológusa szerint a hite csupán a vágyálmainak kivetülése és intézményesítése volt. Tony megértette, hogy Istennek fontosabb a szív teljessége, mint a test gyógyulása, ezért még a tolókcocsiban elkötelezte magát Isten szolgálatára. Később Isten pedig meggyógyította.

A Lukács 22,39-46 leírja, hogyan imádkozott Jézus a keresztre feszítése előestéjén: „Atyám, ha lehetséges... vedd el tőlem ezt a poharat (sorsot)” (22,42). Jézus nagyon szeretné kikerülni a keresztet. De tudja, hogy Isten vágyja az ő engedelmességét, és így a saját vágyait feladja Isten vágyaiért cserébe.

Amikor Isten országáért és akaratáért imádkozunk, az egyszerre irányul a környezetünkre és saját magunkra. Tony imádkozott – de nem csupán a teste gyógyulásáért, hanem a teljességért. Jézus imádkozott, hogy elkerülje a fájdalmakat – de nem akarta kikerülni Isten akaratát. Jó dolog kérni Istentől imádságainkban

mások megtérését, gyógyulását, békességet a világban. De előbb nekünk van mindezekre szükségünk, ezért imádkozunk, hogy Isten kegyelme legyen jelen és munkálkodjon az Egyházban, a gyülekezeteinkben, bennünk, a személyes életünkben.

Mire van szükségünk az imádságainkban? Sokkal nagyobb egységre a hívők között. Sokkal erősebb elkötelezettségre az elveszettek iránt. Arra, hogy sokkal inkább hasonlíthassunk Krisztusra a személyes életünkben. Ha ezek a dolgok nem növekednek, nem erősödnek bennünk az imádságaink hatására, akkor egyáltalán miért imádkozunk?

Isten felépíti az ő királyságát és országát, a mi imádságaink által is, vagy azok nélkül is. Nem elsősorban neki számít az, hogy benne vagyunk-e vagy sem, hanem nekünk. Vajon fog hitet találni a földön Jézus a visszajövelekor?! A mi hitünket megtalálja?! Imádkozunk úgy, ahogyan Jézus is tette: „Ne az én akaratom legyen meg, hanem a Tiéd!”

George Paul Wood - The General Council of the Assemblies of God, Springfield, Missouri.

A TÁRHÁZ MAGAZIN az amerikai Assemblies of God pünkösdi felekezet által gondozott **Enrichment Journal** kéthavonta megjelenő, rövidített, magyar nyelvű kiadása. Az eredeti magazin kiadója a LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL és az ASSEMBLIES OF GOD USA, Magyarországon 2009. júniusától a Kiadót az APCSEL29 képviseli és szerkeszti.

Időszerű teológiai, bibliai és gyülekezeti témákat fejtegető cikkeivel a Tárház Magazin a magyar lelképásztorok, gyülekezeti vezetők és missziómunkások szükségét kívánja betölteni. A cikkeket és az illusztrációkat a Kiadó előzetes hozzájárulásával adjuk közre. Az elektronikus kiadványban szereplő fotók és illusztrációk az internetről származhatnak, és Creative Common felhasználási joggal rendelkeznek.

Magyar szerkesztőség és képviselet:
APCSEL29 - E-mail: tarhaz@apcsel29.hu

A szerkesztőbizottság tagjai:
Terri Gibbs, a Life Publishers / Enrichment Journal képviseletében, **Pataky Albert**, az Evangéliumi Pünkösdi Egyház elnöke, **Szűcs Sándor**, az APCSEL29 szakmai vezetője.
A magyar fordítás Jermann Gábor munkája.

A Tárház Magazin 2009. júliusától (a 22. számtól) kizárólag elektronikus úton, PDF kiadványként jelenik meg, amely INGYENESEN letölthető az Enrichment Journal magyar honlapjáról: www.tarhazmagazin.com

Enrichment Journal:
www.enrichmentjournal.ag.org